

Có Người Giảm Béo Hộ Rồi

Contents

Có Người Giảm Béo Hộ Rồi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24

Có Người Giảm Béo Hộ Rồi

Giới thiệu

Edit: CYBThể loại: vườn trường, vui vẻ thoải mái, 1×1, HENội dung của câu chuyện nói về tình yêu giữa hai chàng trai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nguoi-giam-beo-ho-roi>

1. Chương 1

Khi tia nắng ban mai đầu tiên chen qua khe hở rơi vào phòng ngủ, Đường Tảo Tảo vẫn đang nằm ngửa chống vó khô khô ngủ trên giường.

Đồng hồ báo thức bên cạnh đột ngột réo lên, não bộ cậu còn đang ở trạng thái mơ mơ màng màng, vươn tay mò nửa ngày không thấy đồng hồ báo thức ở đâu, uể oải ngồi dậy.

“???”

Đường Tảo Tảo tưởng mình còn chưa tỉnh ngủ, cố gắng mở to hai mắt dính chặt, thấy vẫn còn mơ hồ liền theo bản năng tự véo một cái vào bắp đùi mình. Cảm giác không quen lắm, sao lại săn chắc thế nhỉ?

Cậu cúi đầu nhìn.

“???”

Cái chân thon dài đầy tính thẩm mỹ này là của ai, dù sao của ai cũng không phải của cậu, bắp đùi cậu nắn nắn toàn là thịt thôi.

Đường Tảo Tảo bị dọa đến tỉnh ngủ, vội vội vàng vàng bò ra khỏi giường, lại phát hiện ra phòng ngủ không phải phòng cậu, giường cũng không.

Cậu đứng trước tấm gương trong nhà vệ sinh, nhìn chăm chăm khuôn mặt khô ngô tuấn tú và cái mớ cơ bắp được mệnh danh là “thân hình hoàn hảo” kia, hoảng sợ đến rớt cả lưỡi.

Thường Hựu Châu?

Cậu biết chủ nhân thân thể này. Cậu ta học cùng khóa cậu, lớp 11/27, là người nổi tiếng trong trường không ai không biết, có điều bản thân cậu ta lại vô cùng khiêm tốn, khi vừa nhập học lớp mười đã được nữ sinh toàn trường nhất trí phong làm hotboy.

Đường Tảo Tảo xoa xoa gương mặt đẹp trai cool ngầu của Thường Hựu Châu, cúi đầu nhìn cơ bụng phẳng hàng ngay lồi, đường nhân ngư xinh đẹp cong cong từ thắt lưng hẹp mắt hút trong quần lót, hai chân thẳng tắp thon dài, bắp thịt nhai nhui phía trên...

Cậu nghe thấy cổ họng mình nuốt “ực” một cái, vóc dáng này quá chuẩn rồi! Lại nghĩ đến cái thân ú nu núc ních thịt của bản thân, hoa khô lớp chường mắt cậu cũng phải.

Còn nhớ tới tối qua khi tan học cậu chạy đến tỏ tình với hoa khô lớp, bị người ta chê béo, chịu nổi nhục bị từ chối, còn nghe hoa khô nói cô ấy chỉ thích người như Thường Hựu Châu. Hiện tại cậu đã hiểu ra chân lý đó rồi, nếu là con gái cậu cũng thích kiểu như Thường Hựu Châu.

Đẹp trai đáng chuẩn lại học giỏi, thử hỏi ai không thích?

Chuông điện thoại trong phòng vang lên, Đường Tảo Tảo giật mình bừng tỉnh vội chạy đi tìm nơi phát ra âm thanh. Cậu nhìn dây số không lưu tên hiển thị trên màn hình, cảm thấy hình như hơi quen mắt.

“A lô?” Thật không ngờ giọng của hotboy cũng dễ nghe như vậy.

Bên kia không nói gì, Đường Tảo Tảo lại thử thăm dò “a lô” thêm một tiếng.

Im lặng mấy giây, đầu dây bên kia rốt cuộc cất lời: “Cậu ở nhà chờ tôi, tôi sẽ đến ngay.”

Đường Tảo Tảo sợ đến suýt chút quãng luôn di động, kia rõ ràng là giọng của cậu mà. Chẳng trách vừa rồi lại thấy quen mắt, cái số điện thoại đó chẳng phải chính là số cậu sao?

...

Lúc này Đường Tảo Tảo đang ngồi trong phòng khách, đôi mắt hoảng loạn đảo khắp nơi, chỉ tuyệt không dừng trên người ngồi trước mặt.

Đáng sợ quá rồi, bất kể là ai cũng khó mà tiếp thu được chuyện hoán đổi thân thể với người khác, hơn nữa lại phải mặt đối mặt cùng chính thân thể vốn thuộc về mình.

Thường Hựu Châu về mặt thờ ơ, hai mắt chiếu thẳng vào Đường Tảo Tảo: “Trong tủ có quần áo, cậu tìm một bộ mặc vào trước đã.”

“A?” Đường Tảo Tảo cúi đầu nhìn qua. Thường Hựu Châu lúc đi ngủ cởi hết chỉ chừa quần lót, vừa rồi cậu lại cứ ngơ ngác ngác đến quên cả mặc đồ, lúc này nghe anh nói vậy cậu mới nhớ ra mình vẫn luôn mang mỗi cái “khố” mà ngồi ở phòng khách.

Mặt Đường Tảo Tảo “ầm” cái đỏ bừng bừng, nhảy dựng lên như thỏ con, vội vàng chạy về phòng ngủ.

Thường Hựu Châu trở mặt nhìn người kia dùng thân thể của chính mình làm mấy động tác dần dần, mí mắt giật giật vài cái, sau đó lại thấy cậu ta hấp tấp chạy quá nhanh, hết va phải tường lại vào nhâm phòng ngủ, gân xanh trên trán thỉnh thoảng nổi lên.

Sáng sớm vừa thức dậy đã phát hiện mình đột nhiên rơi vào một cơ thể xa lạ khiến anh có chút sững sờ, đến khi thấy cái thân này mềm mềm toàn là thịt, phòng ngủ bữa bãi lộn xộn, thực phẩm đóng gói vứt khắp nơi thì anh càng nóng ruột hơn.

Đường Tảo Tảo thay quần áo xong, vừa xoay người lại liền bị bản mặt tròn vo phúng phính thỉnh thoảng hiện của chính mình dọa hết hồn, cậu còn chưa biết hóa ra mình đã ăn đến béo như vậy rồi đây?

Đường Tảo Tảo ngây ra nhìn Thường Hựu Châu lọt trong cái mặt tròn xoe của bản thân, mãi tới khi anh lạnh lùng hỏi có chuyện gì xảy ra, cậu mới giật mình nhận thức được vấn đề hai người gặp phải quá ảo!

“Tôi... tôi cũng không biết.” Đường Tảo Tảo căng thẳng đáp.

“Ừm.”

Thường Hựu Châu hỏi han cẩn thận tình hình của Đường Tảo Tảo, khi biết cậu học cùng trường cùng khối với mình mới thở phào một hơi, nếu cậu ở quá xa sẽ không dễ khống chế.

Thường Hựu Châu tiếp tục hỏi: “Cậu sống một mình hả?”

Đường Tảo Tảo gật đầu. Bố mẹ cậu đều ở nước ngoài, cậu vẫn luôn ở một mình, mà nhắc tới chuyện này thì cũng phải thanh minh một câu, cậu béo phì thế này lại còn ngày ngày ăn thực phẩm rác* chẳng phải vì không ai nấu cơm cho mà ăn đó sao.

Thường Hựu Châu nghe xong gật đầu, vô cảm nói: “Bố mẹ tôi cũng ở nước ngoài.”

Như vậy quá tốt, bố mẹ hai nhà đều ở nước ngoài, dù hiện tại họ chưa thể về lại thân thể của mình thì tạm thời cũng sẽ không nảy sinh vấn đề gì lớn.

Đường Tảo Tảo nhìn gương mặt phì nhiêu của chính mình ngày nào cũng cười ha ha quen rồi, giờ bỗng thấy biểu cảm đóng băng thực sự quá hung dữ, trông mà khó chịu, quyết đoán không nhìn nữa.

Hôm nay là thứ bảy, vừa khéo không cần đến trường, Thường Hựu Châu liền bắt đầu hỏi thăm Đường Tảo Tảo y như tìm hiểu đối tượng xem mặt, đào lý lịch của cậu kỹ lưỡng không sót gì.

“Nếu hiện giờ không biết nguyên nhân bị hoán đổi thân thể, vậy để tránh xảy ra phiền phức thì chúng ta tạm ở cùng nhau.”

“Phụt...” Đường Tảo Tảo đã sớm đói đến da ngực dính vào da lưng, trong phòng lại không có đồ ăn, cậu chỉ đành uống nước lót dạ, nào ngờ ngụm nước chưa kịp trôi qua cổ họng đã nghe được lời này của Thường Hựu Châu, lập tức phun ngược hết ra ngoài.

Thường Hựu Châu cầm khăn giấy bên cạnh ném qua. Anh chưa từng nghĩ lại có ngày phải đứng bên tự nhìn mặt mình như vậy, tức giận hỏi: “Làm sao? Cậu có ý kiến gì?”

“Không có, không có, nghe cậu hết.”

“Ừm.”

Đường Tảo Tảo đói cồn cào không ngừng giương mắt trộm liếc Thường Hựu Châu. Người đối diện thật sự chịu không nổi cảnh cậu đội cái mặt mình làm ra vẻ lăm la lăm lét: “Cậu muốn nói gì thì nói đi.”

Đường Tảo Tảo đang hoang mang nói: “Tôi đói rồi.”

Thường Hựu Châu hừ lạnh một tiếng, đứng lên đi vào bếp.

Anh vừa đi, Đường Tảo Tảo lập tức thấy áp lực không khí giảm hẳn xuống, thuận tiện nằm nhào luôn ra ghế salon, vươn tay xoa xoa cơ bụng, cảm giác còn chẳng dễ chịu bằng cái bụng thịt mềm mềm của mình... Đói quá trời, thật sự đói quá, sắp chết rồi, cậu sắp chết đói rồi!

Thường Hựu Châu làm xong bữa sáng đi ra, chỉ thấy Đường Tảo Tảo đang nhắm mắt nằm uốn éo trên salon, một cái đùi vắt lên lưng ghế, tay xoa xoa lưng, thở ngắn thở dài cứ như sắp tàn đời.

“...”

Không đợi anh kịp mở miệng, Đường Tảo Tảo bỗng rút phắt chân về ngồi bật dậy, hai mắt mở tròn xoe, vẻ mặt khao khát hỏi: “Thơm quá? Là mùi cơm sao?”

“...” Anh chưa từng biết hóa ra cơ mặt của mình cũng có thể biểu lộ nhiều cảm xúc phong phú như vậy.

Thường Hựu Châu không thích ăn ngoài, anh chê cơm hàng quá nhiều dầu mỡ, bởi vậy mỗi khi ở nhà đều tự nấu cơm ăn. Đường Tảo Tảo nhìn bánh trứng gà chiên vàng ruộm, không tự chủ được nuốt nước miếng “ực” một cái, lại liếc sang bát cháo Thường Hựu Châu đã hẹn giờ nấu sẵn từ tối hôm trước, nhuyễn mịn ngon lành.

Thường Hựu Châu lúc này chẳng có chút thèm ăn nào, chỉ chậm rãi uống vài hớp cháo. Đường Tảo Tảo trái lại cứ như đã tám trăm năm chưa được ăn cơm, sung sướng vui đầu ăn tối tắm mặt mũi.

Tổng cộng có năm chiếc bánh trứng gà, Đường Tảo Tảo không khách khí ăn luôn bốn chiếc, uống thêm hai bát cháo, lúc này mới miễn cưỡng liếm liếm ngón tay bóng nhẫy, hai mắt lấp lánh hỏi: “Từ giờ sáng nào cũng được ăn sáng thế này sao?”

Thường Hựu Châu nhú mày nói: “Đi rửa tay.”

Đường Tảo Tảo “A” một tiếng, ngoan ngoãn nhanh nhẹn đứng dậy đi rửa tay. Thường Hựu Châu ăn cũng chẳng thấy ngon nữa, lẳng lặng thu dọn bát đĩa.

Đường Tảo Tảo vừa đi ra liền thấy Thường Hựu Châu mặt lạnh đứng trước cửa: “Làm... Làm gì thế?”

“Ba điều quy ước, điều đầu tiên, ra ngoài phải chú ý hành động cử chỉ...”

“Được, được, tôi biết rồi.” Tay nghề nấu nướng của Thường Hựu Châu rất tuyệt, vì một tương lai có đồ ăn cao cấp hảo hạng, cậu vô cùng chân chó gặt đầu.

“Chú ý hành động cử chỉ, ngoài ra không được dùng mặt tôi làm biểu cảm nhỉnh hót như vậy.”

Đường Tảo Tảo: “...”

Được rồi, anh đẹp trai anh nói gì cũng đúng.

Tuy Thường Hựu Châu ở một mình nhưng căn nhà của anh rất lớn, ba phòng ngủ một phòng học, vô cùng rộng rãi. Ngoại trừ lúc nấu cơm trưa có ra ngoài một lần, toàn bộ thời gian còn lại anh đều làm ỉa trong phòng học. Đường Tảo Tảo không cần đối mặt với anh, hơn nữa cả ngày ăn uống no đủ khiến cậu rất hài lòng, năng lực thích ứng của cậu vốn rất mạnh, đã sớm tự nhiên như ở nhà nằm ườn chơi game trên ghế salon.

Thường Hựu Châu có mang điện thoại di động của cậu qua, ai lại cầm máy người nấy. Đường Tảo Tảo là kiểu người không tim không phổi, bị tráo đổi thân thể với người khác cũng chẳng hề hấn gì, ngược lại cậu còn cảm thấy rất vui, chưa có chủ nhật nào cậu được ăn đến “phê” như vậy.

Đường Tảo Tảo vừa chơi game vừa bớt chút thời giờ tưởng tượng vợ, Thường Hựu Châu quả không hổ là nam thần trong mắt nữ sinh toàn trường, nấu cơm quá ngon, nếu không lạnh lùng thờ ơ sẽ càng hoàn hảo hơn nữa.

Chơi game suốt một buổi chiều, cơm tối lại ăn no căng bụng, Đường Tảo Tảo cảm thấy thời kỳ hạnh phúc của mình đã đến, cuộc sống này đúng là thiên đường cậu tha thiết ước mơ.

Thấy người kia ăn xong lại lười nhác lẩn ra salon, Thường Hựu Châu lạnh lạnh nói: “Đứng lên.”

Đường Tảo Tảo sau khi ăn no uống say thì phản ứng chậm chạp hần, cũng không sợ anh như trước nữa, lầm bầm hỏi: “Để làm gì?”

Thường Hựu Châu quay mặt đi: “Ăn xong lại nằm không tốt cho cơ thể.”

Đường Tảo Tảo đành ngoan ngoãn đứng lên. Chịu thôi, đã chiếm thân thể của người ta rồi thì cũng phải giữ gìn, không thể phá hỏng được.

Nhớ lại những chuyện xảy ra cả ngày hôm nay, cậu bỗng nhận ra Thường Hựu Châu ăn quá ít, lượng cơm như vậy còn chẳng đủ mình nhét kê răng, lập tức thở phì phò nói: “Cậu ăn ít thế cũng không tốt cho cơ thể của tôi.”

Thường Hựu Châu nghe cậu nói vậy, hỏi ngược: “Không tốt thế nào?”

Đường Tảo Tảo cứng họng.

*Thực phẩm rác: Đồ ăn nhanh nhiều calo mà ít dinh dưỡng ế.

2. Chương 2

Đêm xuống kéo theo không khí thanh tịnh mát mẻ, đèn đường tỏa ánh sáng dịu dàng bao trùm không gian, con đường cũng trở nên hiền hòa yên tĩnh.

“Cậu đi chậm chút...” Đường Tảo Tảo nhìn thân thể mập mạp phía trước càng lúc càng xa, thật không ngờ cái thân béo của mình cũng có thể linh hoạt như vậy.

Thường Hựu Châu dừng lại dưới đèn đường chờ cậu, ánh đèn kéo bóng lưng của anh đổ dài trên nền đất.

Đường Tảo Tảo chạy chậm đuổi theo. Người cao quả là có lợi, tuy cậu rất lười đi, bước một hai bước đã thấy mệt rũ người, thế nhưng thân thể này dáng cao chân dài, sải chân cũng rộng, rất bớt việc.

Thường Hựu Châu thấy cậu theo kịp, lần nữa bắt đầu bước nhanh. Thân thể Đường Tảo Tảo rất thiếu rèn luyện, cả người núc ních toàn thịt mềm nhũn, liếc qua đã biết là phường ăn no lại nằm, mới đi mấy bước đã vã mồ hôi.

Đường Tảo Tảo thấy Thường Hựu Châu lại tăng tốc, tức đến phồng miệng vẫn phải vội vàng đuổi theo, lòng thầm nghĩ cũng may cơ thể hiện giờ tốt hơn cái thân béo lười biếng của mình nhiều lắm.

Nếu hai người ở cùng nhau thì chắc chắn phải mang hành lý tới, bởi vậy họ đang trên đường đi dọn nhà. Ban đầu Đường Tảo Tảo vốn định gọi taxi, thế nhưng Thường Hựu Châu không chịu, bắt cậu phải cùng anh đi bộ.

Đường Tảo Tảo tất nhiên rất không vui, thậm chí cái tên hotboy này trông thế mà ki bo, có tí tiền xe cũng tiếc hủ?

Thường Hựu Châu dường như biết cậu đang nghĩ gì, anh liếc cậu nói: “Cậu ăn nhiều như thế, nếu ăn xong lại không vận động nữa thì đây chính là hậu quả.” Nói đến hai chữ “hậu quả”, Thường Hựu Châu không nhìn cậu nữa, chỉ tự tay捏捏 ngấn thịt mỡ trên lưng.

Đường Tảo Tảo tức thì ngậm miệng, “body shaming” ai đấy hả?

Nhà của Đường Tảo Tảo cách nhà Thường Hựu Châu khá xa, tuy họ đều là học sinh ngoại trú, nhà gần trường, thế nhưng một người ở tiểu khu trước cửa trường học, một người ở tiểu khu sau lưng trường học, mà diện tích ngôi trường này rất lớn, cộng thêm khu nhà của Thường Hựu Châu cũng rất rộng, đã thế anh còn nhất định đòi đi đường vòng qua tường rào ngoài trường chứ không chịu đi xuyên vào trong, tổng hợp lại... rõ ràng là muốn giết cậu mà.

Đi được nửa đường, Đường Tảo Tảo đã mệt tim vô cùng. Tuy nói tế bào vận động của cơ thể Thường Hựu Châu là loại cao cấp, thế nhưng tố chất tâm lý của cậu không theo kịp, cậu trước kia cả tuần cũng không đi bộ nhiều đến thế, bình thường đi học bằng xe đạp điện, còn lập phương châm tiết kiệm bước nào hay bước ấy, nếu không... Nếu không làm sao cậu có thể “tuổi trẻ tài cao”, mới mười mấy tuổi đã nuôi ra lăm thịt mỡ đến thế được!

Đường Tảo Tảo tựa vào cột đèn điện ngoài trường, vẻ mặt cầu xin nói: “Không được, tôi không đi nổi nữa.”

Thường Hựu Châu đầu đầu muốn chết, anh chưa từng nghĩ trên đời lại có loại người như thế này, họ mới đi có mấy bước thôi: “Đứng ngay ngắn.”

Đường Tảo Tảo tức giận đứng thẳng lên, nói gì cũng không chịu đi nữa.

Thường Hựu Châu im lặng nhìn cậu một hồi. Đường Tảo Tảo có chút hoảng, lén lút nhìn anh một cái rồi vội quay đi, làm bộ đang ngó nghiêng bốn phía.

Thấy Thường Hựu Châu đột nhiên bước lại gần mình, áp lực nháy mắt gia tăng khiến cậu run rẩy, sợ đến lắp bắp: “Làm... Làm gì thế?”

Thường Hựu Châu đi vòng qua bên cạnh cậu, rút điện thoại di động tra tìm khu cho thuê xe đạp gần nhất.

Đường Tảo Tảo: “...”

Mỗi người lùi một bước, Đường Tảo Tảo không đánh nhau được, thế nhưng cậu chắc chắn sẽ không đi bộ.

Bởi vậy, trên con đường bên trường học bỗng xuất hiện cảnh tượng một anh đẹp trai cưỡi con xe đạp thuê đang mặt mày đau khổ nhìn nhóc mập rảo bước bên cạnh, người không biết còn tưởng rằng anh đẹp trai này đang giám sát nhóc mập rèn luyện thân thể cũng nên.

Khi Thường Hựu Châu tỉnh giấc vào sáng sớm đã thấy nhà của Đường Tảo Tảo không khác gì ổ chó, bừa bộn lung tung. Trong phòng khắp nơi đều là đồ ăn vặt, tiện cho chủ nhân ngồi đâu cũng có thể ăn, may là Đường Tảo Tảo tuy lười nhưng vẫn biết chú ý vệ sinh cá nhân, có điều quần áo của cậu đã dồn đống lại cả tuần rồi, vốn định đến chủ nhật sẽ nhét vào máy giặt cả thể, bởi vậy quần áo sạch sót lại trong tủ cũng không còn mấy bộ.

Thường Hựu Châu đang thu dọn quần áo bỗng liếc thấy Đường Tảo Tảo ôm vali ra, tay nắm tay mười nhét đống đồ ăn vặt ngổn ngang xung quanh vào.

Thường Hựu Châu đi tới trước mặt cậu, hỏi: “Cậu mang đi cho ai ăn?”

Đường Tảo Tảo chột dạ.

Thường Hựu Châu dứt khoát nói: “Tôi không ăn mấy thứ này, không tốt cho sức khỏe.”

Đường Tảo Tảo “ô” một tiếng, lại tiếc nuối bỏ từng gói từng gói đồ ăn vặt ra ngoài.

Trong tủ quần áo vốn đã chẳng còn mấy thứ, Thường Hựu Châu quơ tay một cái đã dọn xong.

“Còn bàn chải, khăn mặt.”

“Bỏ đi, trong nhà tôi có đồ mới.”

“À.”

Lúc quay về, Thường Hựu Châu không biết tại sao lại đổi ý gọi một chiếc xe.

Từ khi lên xe đến khi xuống xe, Thường Hựu Châu một câu cũng không nói. Về tới nhà, anh bắt đầu thu dọn căn phòng ngủ đối diện phòng mình, lôi chăn gối mới ra, cất quần áo vào ngăn kéo, luôn tay luôn chân bận rộn xong xuôi thì liền đứng lên đi tắm. Anh tắm rất lâu, lâu đến mức Đường Tảo Tảo phải bấm khoản thăm nghĩ: mình ngày nào cũng tắm, sạch sẽ lắm, cậu ta có cần kỹ tính như thế không?

Trong khi cậu còn đang nghĩ đủ thứ chuyện linh tinh, Thường Hựu Châu chỉ mặc quần lót, tóc còn ướt nước bước ra.

Đường Tảo Tảo nhìn cái thân béo núc của mình, xấu hổ thu mất lại. Thường Hựu Châu cũng chẳng biết đang nghĩ gì, cứ trần trùng trục như vậy mà đi qua, thoải mái ngồi đối diện cậu.

Đường Tảo Tảo: “...”

Thường Hựu Châu không nhanh không chậm hỏi: “Cậu có cảm tưởng gì?”

Đường Tảo Tảo nổ một bụng tức. Dáng đẹp thì hay lắm chắc? Dáng đẹp đến mấy chẳng phải giờ cũng đang ở trong cái thân mỡ kia của cậu à, tại sao lại làm bộ chê bai như vậy, còn đả kích tâm hồn người khác nữa.

Thường Hựu Châu cúi đầu nhìn thoáng qua phần bụng trắng như tuyết hằn một vòng ngấn mỡ, lại ngẩng đầu nhìn cậu.

Đường Tảo Tảo không vui chút nào, câu tiết đáp: “Tôi thấy rất tốt, trắng trắng mềm mềm.”

Thường Hựu Châu nhú mày không nói. Câu này của cậu anh phải công nhận, vừa rồi khi tắm anh đã kiểm tra toàn thân một lượt rồi, đúng là cực kỳ trắng, trắng trắng mềm mềm, da thịt nhẵn nhụi núng nính.

Đường Tảo Tảo hừ một tiếng, đứng lên: “Tôi đi tắm.”

Thường Hựu Châu cũng đứng lên, đi về phòng ngủ của mình.

Đường Tảo Tảo thở phì phò đánh răng rửa mặt, sau đó vừa cởi quần áo vừa âm thầm phỉ nhổ Thường Hựu Châu. Có điều vừa chứng kiến đường nét thân thể này, cậu lại chẳng muốn nói nữa.

Tức chết người, cái loại vóc dáng đẹp cạn lời này thế mà có thật, hận!

Cơ thể của Thường Hựu Châu quả nhiên cường tráng săn chắc, vai rộng hông hẹp, mang đủ đặc điểm thời kỳ giao thoa giữa thiếu niên và người trưởng thành.

Đường Tảo Tảo vừa tắm vừa tràn ngập ngưỡng mộ. Cậu đột nhiên nghĩ ra, có lẽ khi này Thường Hựu Châu tắm lâu như thế là vì vừa tắm vừa phỉ nhổ vóc người tròn vo của cậu cũng nên.

Nghĩ đến bỗng thấy da gà rơi đầy đất.

Lăn qua lộn lại cả một ngày, Đường Tảo Tảo vốn đã mệt mỏi, thế nhưng cậu lại có một thói hư tật xấu gọi là liêu chết không ngủ, bình thường đi học còn đỡ, không ngủ thì hôm sau không dậy được, thế nhưng cuối tuần thì khác, không thức đến hai ba giờ sáng cậu chắc chắn không chịu nằm yên.

Đường Tảo Tảo nằm trên giường chơi game, chơi đến khi hai mí mắt nặng không nổi vẫn quyết chí đánh tiếp. Đang say sưa đại sát tứ phương, thanh âm Thường Hựu Châu thành linh vang lên: “Ba giờ còn chưa ngủ?”

Đường Tảo Tảo vừa ngẩng đầu liền chết toi, cậu buông điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn anh, hỏi ngược lại: “Cậu cũng không ngủ còn gì?”

Thường Hựu Châu chỉ mặc mỗi cái quần đùi rộng thùng thình đứng dựa cửa, vẻ mặt lãnh đạm nói: “Đã ngủ một lát rồi, chỉ xuống giường uống nước thôi.”

Thường Hựu Châu làm việc nghỉ ngơi đều rất quy luật, mười một rưỡi lên giường ngủ, ngày nào cũng như ngày nào. Tuy hôm nay xảy ra chuyện lớn khiến anh suy nghĩ rất nhiều, thế nhưng đến mười một giờ anh vẫn quy củ lên giường, chỉ là vừa mới khát quá bò dậy liền thấy Đường Tảo Tảo cửa chưa đóng đèn chưa tắt mà thôi.

Đường Tảo Tảo: “...”

Thường Hựu Châu tiếp tục nói: “Tôi không muốn đột tử.”

Đường Tảo Tảo nghe lời này có chút chột dạ, dù sao mình cũng đang chiếm thân thể người khác, bởi vậy cậu lập tức nằm xuống ném di động qua một bên: “Xin lỗi, giờ tôi đi ngủ ngay.”

Thường Hựu Châu ngẫm nghĩ, cảm thấy cái tên này thói hư tật xấu đầy mình không sao yên tâm nổi, quyết đoán bước tới.

Đường Tảo Tảo thấy thế vội bò dậy: “Làm... Làm gì thế?”

Thường Hựu Châu tắt đèn, dứt khoát nằm xuống: “Tôi giám sát cậu.”

Đường Tảo Tảo: “...”

3. Chương 3

Trên giường chỉ có một cái gối, Đường Tảo Tảo suy xét nửa ngày, kết luận hiện tại Thường Hựu Châu đang dùng thân thể cậu, ban ngày đã đối xử hà khắc với “nó”, ăn được có tí cơm, giờ không thể để đêm ngủ đến cái gối cũng không có được.

Cậu nghĩ rồi liền ném chiếc gối duy nhất qua, tức tối nói: “Tôi ngủ phải có gối đầu.”

Thường Hựu Châu mở mắt, xuống giường mở tủ lấy một chiếc gối mới ra đệm dưới cổ. Đường Tảo Tảo thấy thế không thể làm gì khác hơn là lại nhặt gối về, lăn vào tít tận cùng bên trong giường, quy quy củ củ nằm xuống.

Chiếc giường vốn là loại dài hai mét rộng hai mét, hai người ngủ cũng thừa rộng rãi, tuyệt đối không cần chen chúc, thế nhưng Đường Tảo Tảo lần đầu tiên ngủ cùng giường với người khác lại vô cùng hồi hộp, dù chính cậu cũng chẳng biết mình hồi hộp cái gì?

Một lát sau, Thường Hựu Châu đột nhiên lên tiếng: “Còn chưa ngủ?”

Đường Tảo Tảo vội úp mặt vào gối, lẩm bẩm đáp: “Ngủ rồi, ngủ rồi.”

Thường Hựu Châu: “...”

Bốn rưỡi sáng, Thường Hựu Châu mở mắt, im lặng nhìn cánh tay và bắp đùi gác lên người mình, cố hết sức kiểm chế không dùng bạo lực, dù sao chủ nhân cái thân thể kia vốn cũng là anh.

Đường Tảo Tảo ngủ rất xấu tướng, nửa người đè lên Thường Hựu Châu mà ngáy khò khò. Anh tự nhận là có dáng ngủ rất tiêu chuẩn, sao chỉ đổi mỗi hồn thôi mà thân thể mình lại biến thành cái loại này?

Đường Tảo Tảo vẫn ngủ say sưa, thỉnh thoảng còn chép miệng nói mơ, chú ý lắm mới nghe ra mấy chữ “gà chiêm, gà chiêm” lộn xộn.

Thường Hựu Châu chán chường buồn nói. Không ngờ có ngày mới rạng sáng tỉnh mơ, anh không bị đánh thức bởi “nhu cầu cá nhân” mà lại là bởi tư thế ngủ khó tả với mấy câu mê sảng của cái tên Đường Tảo Tảo đi ngủ cũng thương nhớ đồ ăn này.

Một buổi sáng ngày hè, ánh mặt trời nghịch ngợm len lỏi qua rèm cửa sổ, tung tăng nhảy nhót trên chiếc giường lớn.

Thường Hựu Châu chưa mở mắt đã bị đè cho tỉnh ngủ, thô lỗ hất cánh tay vắt ngang người mình, bò xuống giường.

Rửa mặt đánh răng xong xuôi, Thường Hựu Châu mở ngăn kéo tìm đồ mặc. Quần áo của Đường Tảo Tảo vô cùng đơn giản, hầu như chỉ toàn màu xám với đen – theo như cậu nói thì mặc mấy màu đó trông “gầy”, anh tùy tiện thay một bộ rồi ra ngoài.

Kỳ thực Đường Tảo Tảo cũng không quá nặng cân như người ta tưởng, khung xương cậu nhỏ, người toàn thịt mỡ, lại thêm da dễ trắng bóc nên nhìn có vẻ mập mạp hơn những người nặng tương đương. Hơn nữa cơ thể vẫn đang trong kỳ phát triển mà cậu vừa lười vừa hay ăn, thế nên chiều ngang lớn nhanh hơn chiều dài, giờ mới cao được hơn mét bảy chút xíu. Thường Hựu Châu cùng tuổi với cậu mà đã cao đến mét tám lăm, có một hình mẫu đối lập như thế để so sánh, hoa khôi lớp không chê cậu béo ục ịch mới là lạ.

Bởi đêm qua ngủ quá muộn, Đường Tảo Tảo hôm nay ngủ đến không biết trời trăng, Thường Hựu Châu ra ngoài chạy bộ cả tiếng đồng hồ, về nhà tắm rửa nấu bữa sáng xong xuôi quay đầu lại vẫn thấy cậu chưa có dấu hiệu tỉnh.

Thường Hựu Châu chỉnh hẹn giờ đồng hồ báo thức bên cạnh thành một phút sau, tăng âm lượng đến tối đa. Đường Tảo Tảo bị tiếng chuông inh ỏi đánh thức, mơ mơ màng màng quờ quạng bò dậy đi tới nhà vệ sinh, vừa đi vừa lẩm bẩm “nghe sắp chết rồi.”

“...”

Thường Hựu Châu cảm thấy cơ thể của mình đang gặp nguy hiểm lớn.

Đường Tảo Tảo cuối cùng cũng xả lũ xong, vừa lảo đảo bước ra liền thấy Thường Hựu Châu nheo mắt trừng mình. Cậu chẳng hiểu mới sáng sớm mình đã chọc gì người ta, chỉ có thể nhặt nhẹo cười ha ha một tiếng: “Chào buổi sáng.”

Sắc mặt Thường Hựu Châu thật không “sáng” nổi chỗ nào.

Đường Tảo Tảo hừ một tiếng, thâm nghĩ đáng lẽ phải cho đám nữ sinh trong trường nhìn thấy cảnh này mới đúng, nhìn xem cái kiểu tính cách gì kia!

Một lát sau, Đường Tảo Tảo được ăn sáng vội vàng rút ngay suy nghĩ phỉ báng này lại, thậm chí ánh mắt cậu nhìn Thường Hựu Châu còn bắn đầy sao vàng lấp lánh. Trên côi trần sao lại có chàng trai tốt như thế này chứ, nấu cơm thôi mà ngon quá trời!

Thường Hựu Châu vừa bóc xong quả trứng ngẩng mặt liếc Đường Tảo Tảo một cái, mặt không đổi sắc nói: “Xin cậu đừng dùng mặt tôi tỏ cái thái độ buồn nôn kia có được không?”

Đường Tảo Tảo thu lại lời khen âm thầm vừa rồi, chỉ “ừ” một tiếng rồi cúi đầu ăn sáng, lòng hận không thể nhét cả bàn đồ ăn trước mặt vào bụng.

Khi Thường Hựu Châu ăn xong một quả trứng gà, một bát cháo trắng rồi buông đũa, Đường Tảo Tảo đang xỏ đũa vào quả trứng vịt. Hai cái lòng đỏ trứng béo ngậy đều được cậu giải quyết sạch sẽ, nhưng lòng trắng trứng vẫn nằm chỏng chờ một bên.

Đường Tảo Tảo nhìn Thường Hựu Châu, hỏi: “Cậu không ăn à?”

“Ừm.”

Đường Tảo Tảo nghĩ tới cơ thể mình đang giữa độ xuân thì bừng bừng sức sống, ấy thế mà hai ngày liền chỉ ăn được có tẹo cơm, lập tức bất mãn: “Này, cậu muốn làm tôi đói đến hao gầy luôn hả? Sao cậu ác vậy, tôi dứt cho cậu ăn no uống đủ mà cậu nỡ đối xử với tôi như thế à?”

Thường Hựu Châu vừa nhéo nhéo ngón thịt trên tay vừa liếc cậu một cái, không nhanh không chậm nói: “Cho cậu đói gầy luôn không tốt à?”

Lại body shaming người ta! Đường Tảo Tảo nháy mắt im lặng, cúi đầu tủi thân ăn sáng, lòng thầm nghĩ người béo ú lại hay thêm ăn là lỗi của tôi chắc?

Thường Hựu Châu tiếp tục nói: “Tôi cũng không để cậu đói, tôi ăn một bát cháo một quả trứng luộc, bổ sung lòng trắng trứng cho cậu đầy thôi. Với lại tôi cũng không cảm ơn cậu đã cho tôi ăn nhiều thế đâu, thực ra khi cậu ăn xong ba cái bánh tôi đã thấy no rồi, nhưng mà cậu vẫn ăn tiếp đến giờ, tôi còn đang lo dạ dày tôi có chịu được hay không đây.”

Đường Tảo Tảo giật mình cảm thán, không ngờ thế mà cậu ta cũng phát hiện ra. Kỳ thực cậu ăn nhiều như thế chỉ bởi vì ngon miệng quá, không cầm lòng nổi nên cố ăn thêm một chút, giờ bị người ta vạch trần liền chột dạ, vội vội vàng vàng nói: “Vẫn chịu được, vẫn chịu được.”

Thường Hựu Châu đứng lên: “Tôi thấy là không đâu, hơn nữa cậu không được ăn no lại nằm ườn ra ghế, lát ăn xong thì thu dọn bát đũa đi rửa đi.”

Đường Tảo Tảo cơm nước no nê nhăn nhó nhìn đồng bát đĩa ngâm trong bồn nước, cậu không chơi đâu, quân tử đây nào đã từng vào bếp!

Thường Hựu Châu ra khỏi phòng định rót cốc nước uống, thế nhưng tiếng loảng xoảng trong phòng bếp bỗng khiến anh dừng bước. Mí mắt giãn giãn, anh đi qua ngó một cái, chỉ thấy trong bồn toàn là bọt, trên sàn nhà có hai cái đĩa vỡ, Đường Tảo Tảo đang luống cuống nhìn anh, mi mắt còn dính hai cục bong bóng xà phòng trắng phớt.

“...”

Không đợi Thường Hựu Châu mở miệng, Đường Tảo Tảo đã vội vàng nói trước, vẻ mặt đau khổ thú nhận: “Trơn quá, tôi tuột tay.”

Thường Hựu Châu nhìn bản mặt đẹp trai của mình làm bộ tủi thân nũng nịu... Đau đầu! Cuối cùng anh đành chấp nhận số phận, xỏ găng tay thu dọn bãi chiến trường.

Đường Tảo Tảo cũng tự biết xấu hổ, đã ăn chùa còn ăn hại hình như không ổn lắm, cậu bần khoản một hồi, quyết định thò tay cầm một chiếc đĩa lên.

“Tùm”, trơn quá, cậu lại đánh rơi đĩa vào bồn rửa làm bọt xà phòng bắn ra tung tóe, lem nhem cả người Thường Hựu Châu.

Đường Tảo Tảo thấy vậy sợ đến không dám thở mạnh, chân thành tha thiết “xin lỗi” một tiếng ỉu xiu rồi quay người bỏ chạy.

Người vừa “phạm tội” không còn mặt mũi nào nói chuyện với Thường Hựu Châu, vô cùng áy náy, bởi vậy sau bữa trưa Đường Tảo Tảo chủ động đề nghị giúp tay dọn rửa.

Thường Hựu Châu không mẫn không nhạt đáp: “Nhà không thừa đĩa cho cậu đập.”

Đường Tảo Tảo: “...”

Xế chiều, Đường Tảo Tảo nghiện đồ ăn vặt chạy qua hỏi Thường Hựu Châu địa chỉ nhà này là bao nhiêu. Thường Hựu Châu nói địa chỉ xong cũng không để ý, nhưng khoảng một tiếng sau bỗng thấy chuông cửa reo vang.

Thường Hựu Châu mở cửa. Người bấm chuông là nhân viên chuyển hàng đang kéo theo túi đồ ăn vặt cao tới nửa thân người, anh chàng kia vừa thấy anh xuất hiện liền liếc một cái, trên mặt viết rõ một dòng chữ “quả nhiên là một tên có thể ăn sập nhà”.

“Cậu hotboy” mặt không đổi sắc nhận hàng, nhìn đồng túi nilon xanh xanh đỏ đỏ đủ loại đồ ăn vặt bên trong, lẳng lặng vào phòng.

Đường Tảo Tảo từ trong phòng ngủ nhảy ra, thấy lương thực tiếp tế của mình đã đến liền ngoác miệng cười.

“Nặng lắm đúng không, để tôi.”

Thường Hựu Châu không buông tay, hai mắt nhìn thẳng cậu.

Mỗi lần đối diện với anh, Đường Tảo Tảo đều cảm thấy hồi hộp cứ như tội phạm vừa bị bắt quả tang. Có làm sao mình lại có thể sợ chính cái gương mặt hiền lương đức độ kia của mình vậy?

Cậu âm thầm rút ra kết luận, đó là vì tâm hồn bị dối rồi, Thường Hựu Châu quá dữ.

Nhưng mà cậu một không trộm hai không cướp, tiền là tiền của mình, tự mua ít đồ ăn vặt phục vụ bản thân thì có gì sai?

Trong lòng thì nghĩ vậy, thế nhưng mới đầu mắt với Thường Hựu Châu một lát cậu đã tự mình nhận thua thảm hại, ỉu xiu xiu buông một câu “Thôi, cho cậu ăn tất.” rồi lảo đảo quay về phòng.

“Oa... hu hu hu... Không có đồ ăn vặt thì tôi sống còn có nghĩa lý gì?” Đường Tảo Tảo lúc này đã bỏ dép lăn lên giường, vừa lăn qua lăn lại vừa kêu rên.

Cứ như không ăn vặt sẽ chết vậy.

Thường Hựu Châu đứng bên cửa nhìn Đường Tảo Tảo “đau đớn khổ sở”. Cậu thấy anh cũng không thèm để ý, chỉ tập trung than thân trách phận, nói mình đúng là số khổ, tự dưng phải tráo đổi thân thể với người khác, ăn không được no uống không được đủ, làm gì cũng bị soi... Lắm nhảm đủ thứ không đầu không đuôi như thế.

“Cắt đồ ăn vặt của tôi, rõ ràng là muốn tôi chết mà!”

Thường Hựu Châu: “...”

Đường Tảo Tảo đang khóc lóc hăng say bỗng bị một gói gì đó đập trúng đầu. Cậu chưa kịp nhìn rõ là gì đã nhảy dựng lên, tội nghiệp tố cáo: “Cậu là đồ mất hết nhân tính, đã cắt đồ ăn vặt của người ta lại còn đánh người ta.”

Thường Hựu Châu “...”, quay người bỏ đi không ngoảnh lại, anh thật không muốn nhìn cái tên này làm trò con bò thêm một giây một phút nào nữa.

Đường Tảo Tảo vừa cúi đầu liền nhận ra vật thể lạ khi này là một túi đồ ăn vặt nhỏ, hai mắt thoáng cái sáng lên, kích động xé gói ăn luôn, giờ khắc đó cậu bỗng cảm thấy Thường Hựu Châu là thiên sứ giáng trần.

Nam thần, cậu quả nhiên danh xứng với thực!

4. Chương 4

Đảo mắt đã đến thứ hai, phải đi học rồi, còn một tháng nữa là thi cuối kỳ, học kỳ tiếp theo họ sẽ lên lớp mười hai.

Thường Hựu Châu hỏi cặn kẽ đủ thứ chuyện, duy chỉ có chuyện học hành của Đường Tảo Tảo là quên. Lúc anh vào phòng ngủ, cậu đang giầy đành đập trên giường, ôm máy tính bảng xem video, cười đến đổ nghiêngng đổ ngả. Vừa thấy anh, cậu vội bấm dừng video, ngoan ngoãn nghiêm túc ngồi xếp bằng.

Thường Hựu Châu nhìn cậu một cái: “Lớp cậu học đến phần nào rồi?”

Đường Tảo Tảo ngơ ngơ ngác ngác lắc đầu.

Thường Hựu Châu bước lên một bước, nhìn chăm chăm cậu: “Cậu học hành thế nào?”

Mắt Đường Tảo Tảo nháy một cái, lấp ba lấp bấp trả lời: “Cũng... tạm tạm.”

Thường Hựu Châu chưa kịp hỏi tiếp bỗng nghe cậu bồi thêm một câu: “Kỳ kiểm tra tháng trước môn văn với tiếng anh của tôi được điểm đạt* đấy.”

Thường Hựu Châu: “...”

Đường Tảo Tảo vốn học hành bết bát, từ nhỏ đến lớn vẫn nằm trong tốp đội sổ, trong một đồng môn học như thế mà được một hai môn đạt đã là giỏi lắm rồi.

“Sắp thi cuối kỳ rồi.”

Đường Tảo Tảo gật đầu lia lịa: “Tôi sẽ cố gắng, lần này cam đoan môn toán cũng đạt.”

“Ừ, mục tiêu vĩ đại thật.”

Đường Tảo Tảo giờ mới nhớ ra Thường Hựu Châu là học sinh giỏi nhất khối, lần nào thi cũng đứng số một, nếu đến cuối kỳ mà họ còn chưa đổi lại thân thể được thì biết làm sao đây?

Có giết cậu cậu cũng hết cách, sáu mươi điểm đã là giới hạn rồi.

Thường Hựu Châu nhìn Đường Tảo Tảo biến sắc cũng hiểu cậu đang nghĩ gì, qua hai ngày ở chung, anh xem như đã nắm được chân tướng: tên này chỉ giỏi ăn vặt với chơi game thôi.

Tuy không có ý định gây áp lực cho cậu, thế nhưng Thường Hựu Châu vẫn nói: “Mỗi tối tôi sẽ kèm cậu học một tiếng đồng hồ.”

Đường Tảo Tảo anh dừng gật đầu.

Được rồi, nhất định không thể làm học sinh ưu tú mất hết mặt mũi.

Sáng thứ hai, Thường Hựu Châu lần nữa bị Đường Tảo Tảo đè cho tỉnh ngủ.

Hai người họ vốn không quan tâm lớp tự học buổi tối cho lắm, dù sao học sinh ngoại trú cũng không bị bắt buộc, muốn đến thì đến, không muốn thì chỉ lên lớp ban ngày là đủ rồi. Ngay cả Thường Hựu Châu trước giờ cũng không tham gia tự học buổi tối, Đường Tảo Tảo tất nhiên lại càng không.

Dưới sự giám sát của Thường Hựu Châu, tối hôm trước Đường Tảo Tảo đi ngủ lúc mười giờ, bởi vậy sáng hôm nay khi bị đồng hồ báo thức gọi dậy, cậu lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là tinh thần sáng láng, nhựa sống tràn trề.

Rửa mặt xong đi ra, Thường Hựu Châu đã đang ngồi ăn sáng rồi. Đường Tảo Tảo nhìn trứng chiên vàng ruộm mà hai mắt như tỏa hào quang, cầm đầu ăn lấy ăn để, mãi mới bớt thời giờ hỏi được một câu: “Hôm nay tôi đến lớp cậu học hả?”

“Không cần, đến lớp cậu.”

“???”

Thường Hựu Châu chắc chắn sẽ không thả cho Đường Tảo Tảo chạy rong, hôm qua anh đã nhắn tin cho giáo viên chủ nhiệm, nói là anh muốn tới lớp cậu học.

Bố của Thường Hựu Châu đầu tư cho trường học mấy trăm triệu, vậy nên anh muốn đổi sang lớp khác học thì chủ nhiệm cũng không ý kiến gì, chỉ cần nói một câu với hiệu trưởng và chủ nhiệm lớp Đường Tảo Tảo là xong. Học sinh đứng đầu khối muốn chuyển vào lớp mình, chẳng cần nói cũng biết chủ nhiệm lớp Đường Tảo Tảo vui thế nào.

Khi Thường Hựu Châu cùng Đường Tảo Tảo xuất hiện trước cửa lớp 11/26, trong lớp vẫn chưa có mấy người, tất cả đều đang nghiêm túc đọc sách, không ai ngẩng đầu nhìn họ cả.

Đường Tảo Tảo vốn định mở miệng chào hỏi mấy người bạn cùng lớp kia, bị Thường Hựu Châu kéo một cái mới nhớ ra hiện tại mình đang mang cái mặt đẹp trai của anh, trên lý thuyết không thể quen biết những bạn học này.

Thường Hựu Châu ôm sách giáo khoa vừa lấy từ lớp mình sang, im lặng ngồi xuống vị trí của Đường Tảo Tảo, đặt sách xuống mặt bàn kế bên.

Đường Tảo Tảo làm bộ ngồi xuống cạnh đó. Lớp cậu ít học sinh, cậu lại ngồi bàn cuối cùng, bên cạnh vừa vịn có một chỗ trống.

Đường Tảo Tảo cố gắng bắt chước bộ dạng của Thường Hựu Châu, mặt mày nghiêm nghị.

Lý Oánh Oánh ngo qua chào hỏi: “Tảo Tảo hôm nay đến sớm thế?”

Thường Hựu Châu lạnh lùng “ừm” một tiếng.

Đường Tảo Tảo vừa ngẩng đầu liền thấy hoa khôi lớp ngồi cạnh Lý Oánh Oánh, chính là cô bạn mà thứ sáu tuần trước cậu tỏ tình rồi bị từ chối bẽ mặt.

Hoa khôi lớp vừa lúc chạm mắt với cậu, khuôn mặt tức thì đỏ lựng lên, đôi mắt to chớp chớp đầy vẻ kinh ngạc.

Thấy hoa khôi lớp xấu hổ nhìn mình, Đường Tảo Tảo cũng có chút ngại ngùng theo, giương mắt nhìn lại cô.

Thường Hựu Châu: “...”

“A...” Đường Tảo Tảo đột nhiên kêu lên một tiếng.

Quá đau, xuống tay quá độc ác! Đường Tảo Tảo suýt ứa nước mắt, Thường Hựu Châu vừa mới véo bấp đùi cậu.

Thường Hựu Châu mở sách Tiếng Anh ra đặt trước mặt Đường Tảo Tảo, mặt không đổi sắc nói: “Đọc.”

Đường Tảo Tảo: “...”

Trong mắt những người ngoài cuộc, cảnh tượng này rõ ràng là Đường Tảo Tảo đang bắt nạt Thường Hựu Châu, thoát trông còn vô cùng hung dữ. Người ngoài – tức hoa khôi lớp thấy vậy liền khó chịu, lớn tiếng nói: “Đường Tảo Tảo, cậu làm cái gì đấy? Không phải vì tớ thích Thường Hựu Châu...” hoa khôi vừa nói vừa e thẹn “... từ chối cậu nên cậu mới thế đấy chứ?”

Thường Hựu Châu vẻ mặt lãnh đạm nhìn thoáng qua hoa khôi lớp, hất hất cằm với Đường Tảo Tảo. Anh vươn tay quàng vai người ngồi bên cạnh, hỏi: “Tớ làm sao? Tớ đùa với bạn thân của tớ không được à?”

Hoa khôi lớp: “...”

Đường Tảo Tảo: “...”

Hoa khôi lớp bị chọc giận bỏ đi. Tất cả mọi người trong trường đều biết Thường Hựu Châu, nhưng Thường Hựu Châu lúc nào cũng bày ra cái mặt lạnh như băng, thoát trông rõ là khó gần, bởi vậy cũng chẳng có ai dám đến bắt chuyện.

Dãy bàn cuối cùng có vẻ vẫn bình an vô sự. Thường Hựu Châu buông vai Đường Tảo Tảo ra, nhìn cậu một cái: “Mong cậu chú ý lời nói hành động, tôi không muốn bị người ta hiểu lầm.”

Đường Tảo Tảo lần đầu tiên thấy khuôn mặt kinh ngạc của hoa khôi lớp còn chưa hoàn hồn, ngây ra: “Hiểu lầm cái gì?”

“Vừa nãy cậu nhìn chăm chăm cô bạn kia, cậu nghĩ là người khác sẽ hiểu lầm cái gì?”

“Ôi dào, cậu cũng chẳng phải ngôi sao thần tượng, còn sợ scandal chắc?”

“.”

Nói là nói vậy, nhưng để tránh gây thêm phiền toái cho Thường Hựu Châu, Đường Tảo Tảo vẫn cố gắng đóng vai hotboy trường thật chuẩn, lạnh lùng xa cách, nếu không cần thiết nhất định không nói lời nào, đúng là phong thái người sống chớ lại gần trong truyền thuyết.

Một ngày bình lặng trôi qua, nhưng thật ra có một vấn đề, đó là Thường Hựu Châu cứ luôn đeo cái mặt lạnh, bạn cùng lớp nói chuyện với anh anh cũng không mặn không nhạt đáp lời, Đường Tảo Tảo nhìn mà tức đến á khẩu.

Hai người đều không có thói quen đến lớp tự học buổi tối, chỉ có học sinh lớp mười hai mới bắt buộc phải tham gia. Sau bữa cơm chiều, Thường Hựu Châu lại kéo Đường Tảo Tảo ra công viên cạnh nhà tản bộ.

Anh thật sự không chịu nổi cảnh Đường Tảo Tảo ăn no lại nằm, nếu không có anh ở đó giám sát, có khi tên này còn ăn trên giường luôn. Đường Tảo Tảo thì sống chết không muốn “thể dục thể thao” gì sất, một mực nói mình đi học cả ngày quá mệt mỏi, thực sự không muốn đi nữa.

Thường Hựu Châu cứng rắn ném ra một quả bom: nếu cậu không chịu đi tản bộ sau bữa tối, vậy sáng sớm phải dậy cùng anh chạy bộ.

Đường Tảo Tảo hoảng hốt, sáng sớm chạy bộ? Thà cậu chết luôn cho xong!

“Tại sao tôi lại phải nghe anh?!”

“Vì tôi nấu cơm cho cậu, vận động giúp cậu.”

Đường Tảo Tảo tiếc có chọn lọc bỏ qua phần nấu cơm: “VẬY anh không giúp tôi vận động cũng được.”

Thường Hựu Châu tiếp: “Vì tôi nấu cơm cho cậu.”

Đường Tảo Tảo cứng họng. Cơm anh nấu thật sự quá ngon, ngon đến mức có bảo cậu biến thành con gái gả cho anh, đổi lại được ăn cơm của anh cả đời cậu cũng cam lòng!

“Tôi chọn đi tản bộ.”

Đường Tảo Tảo cực kỳ thích ở trong nhà, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, thứ bảy chủ nhật không ra khỏi cửa rúc trong phòng chơi game xem TV, thậm chí có kỳ nghỉ cậu nửa tháng không lộ đầu ra ngoài... Bạn trông cậy một con sâu lười như vậy tập thể dục ấy hả? Nằm mơ đi... Trừ khi nó là đồ tham ăn, mà bạn lại vừa khéo nắm được dạ dày của nó.

Công viên lúc chạng vạng rất thưa người qua lại, Đường Tảo Tảo chậm rì rì bước từng bước, bất mãn nói: “Nhiều muỗi thế này, có thật chúng ta đang đi dạo không đấy? Rõ ràng là đến làm mồi cho muỗi.”

Thường Hựu Châu cúi đầu liền thấy mấy nốt đỏ trên cánh tay. Thân thể này quả là “hấp dẫn”, bọn muỗi không đốt “Thường Hựu Châu”, chỉ toàn tập trung bao vây “Đường Tảo Tảo” thôi.

Đường Tảo Tảo đang thở ngắn than dài bỗng nghe Thường Hựu Châu nói: “Về thôi?”

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, cậu không dám tin: “A? Thật hay đùa đấy?”

“Thật.”

Về đến nhà rồi Đường Tảo Tảo mới phát hiện vết muỗi đốt chỉ chít trên cánh tay Thường Hựu Châu, thân thể của cậu vốn trắng, bởi vậy những nốt đỏ này lại càng nổi bật, thoạt trông thảm hại không chịu nổi.

“Hóa ra là thế, tôi đã nghĩ mà, cậu sao tự nhiên lại tốt thể được. Cậu nhìn xem cậu chà đạp thân thể của tôi thế nào kia!”

“Tôi cũng không biết cậu lại hút muỗi thế.”

Đường Tảo Tảo liếc cánh tay béo ú trắng nõn giờ phủ đầy nốt đỏ, nhìn thôi đã phát ngứa, thử phì phò chạy vào phòng tìm thuốc mỡ, nhưng tìm thể nào cũng không ra.

Trong nhà quả thực không có mấy thứ đó, dù sao Thường Hựu Châu chẳng mấy khi bị muỗi đốt.

“Cậu không được gãi, ngứa cũng không được gãi.”

Da thịt của mình chính mình hiểu nhất, cậu tuy thịt béo nhưng da không dày chút nào, gãi vài cái chắc chắn trầy xước ngay.

Thường Hựu Châu nhìn cái tay lấm tẩm đỏ trông rất tội kia, tuy hiện giờ người chịu khổ là anh, thế nhưng thân thể vẫn là của người khác: “Tôi ra hiệu thuốc mua thuốc mỡ.”

“Cậu đừng có ra ngoài nuôi muỗi.”

“Thế cậu đi?”

“Không có chuyện ấy đâu.”

“...”

Sau một hồi vật vờ, cuối cùng Thường Hựu Châu lấy một chậu nước nóng, pha thật nhiều muối rồi ngâm tay vào mới đỡ khó chịu. Đường Tảo Tảo thì lên mạng đặt mua một đồng thuốc mỡ linh tinh, tiêu độc hết ngứa.

Nhìn Thường Hựu Châu cẩn thận tỉ mỉ bôi thuốc đầy tay, lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

5. Chương 5

Hơn chín giờ, hai người đều đã đánh răng rửa mặt xong, Đường Tảo Tảo bị Thường Hựu Châu kéo vào phòng học, bắt đầu nhiệm vụ “học bù”.

Đường Tảo Tảo nhăn nhó nhí nhí, cậu sống tự do quen rồi, bố mẹ không quan tâm thành tích học tập của cậu, bản thân lại chẳng mang chí lớn, mục tiêu cao nhất cũng chỉ dừng lại ở “điểm đạt” mà thôi, nào ngờ bỗng nhiên có ngày lại rơi vào cảnh phải học bù.

Quá con mẹ nó thảm!

Hôm nay bắt đầu bằng môn toán, Thường Hựu Châu không biết chính xác trình độ của Đường Tảo Tảo đến đâu, bởi vậy anh liền cho cậu làm mấy đề bài cơ bản trước.

Đường Tảo Tảo ngồi một bên nhìn từng con chữ ngay ngắn đẹp đẽ của Thường Hựu Châu, âm thầm đổ lệ. Không thể tin được mấy chữ này lại từ tay cậu viết ra, hóa ra nội tâm thay đổi chữ cũng thay đổi, lại ngại đầu nhìn cái mặt quen đến không thể quen hơn của chính mình, vẫn là cái mâm tròn xoe phúng phính, sao hôm nay nhìn kiểu gì cũng thấy thuận mắt hơn nhiều thế nhỉ?

Quả nhiên đàn ông nghiêm túc là đẹp trai nhất, phong độ nhất.

Thường Hựu Châu vừa viết đề xong liền thấy Đường Tảo Tảo nhìn mình dờ ra, anh liền giơ đề ra trước mặt cậu, đập bàn đánh rầm một cái gọi cậu hoàn hồn.

Anh thực sự không chịu nổi cảnh Đường Tảo Tảo dùng thân thể anh làm mấy hành động kia, nhờ ai không biết nhìn thấy có khi lại tưởng anh trồng cây si với cậu, nghĩ thôi đã thấy đau đầu.

Cuộc đời đi học của Đường Tảo Tảo căm thù nhất hai môn học, một là toán, hai là lý. Lúc này một trong hai kẻ thù không đội trời chung đang ở trước mắt, cậu nhìn nó, cậu thấy nó thật quen thuộc, mỗi chữ mỗi số cậu đều biết, thế nhưng cậu lại không biết chúng đứng cạnh nhau có ý nghĩa quái gì.

Thường Hựu Châu thấy Đường Tảo Tảo cau chặt mày, mắt nhìn chòng chọc vào đề đến sắp thủng thành hai cái lỗ, thế nhưng sống chết không viết chữ nào.

Thường Hựu Châu lên tiếng hỏi: “Không làm được?”

Đường Tảo Tảo gật đầu, thật thà nói: “Đề này đánh đố quá, ra đề đơn giản hơn được không?”

Thường Hựu Châu: “...” Đây chính là đề cơ bản nhất đó.

Thôi được, anh đã hiểu tài làm toán của cậu đến đâu rồi.

Hai người ngồi song song trước bàn học, Thường Hựu Châu cầm vở toán của Đường Tảo Tảo, quyển vở sạch sẽ thẳng thớm, hoàn toàn không có dấu vết từng được giúp ích cho đời.

Vì đã tới cuối kỳ nên chương trình học cũng sắp kết thúc, kiến thức trong sách giáo khoa đều đã học xong, ban đầu Thường Hựu Châu định cho Đường Tảo Tảo hệ thống lại các bài học rồi ôn tập, nhưng xét tình hình này thì rõ ràng phương án đó không khả thi, mà theo phỏng đoán của anh, kiến thức toán lớp mười của cậu cũng là tờ giấy trắng.

Đường Tảo Tảo thấy Thường Hựu Châu cứ cầm sách lật qua lật lại, lật một hồi gấp luôn sách vào, cho là anh cũng chưa nghĩ ra phải làm sao, bởi vậy rất hảo tâm mà nói: “Hay là thôi không cần học bù đâu, tôi lấy điểm đạt là được rồi.”

Thường Hựu Châu nhìn cậu, lạnh lạnh nói: “Tôi thấy với tài nghệ của cậu thì điểm đạt cũng khó lắm.”

Cái tên này sao lại thích dă kích tâm hồn người khác thế hả!

Cuối cùng Thường Hựu Châu đành phải bắt đầu tiến hành công cuộc khải quát lại kiến thức lớp mười cho Đường Tảo Tảo. Anh giảng rất chậm lại dễ hiểu, Đường Tảo Tảo thấy người ta tốn công tốn sức kèm mình học đến thế, nếu không nghiêm túc thì thật có lỗi, bởi vậy cũng ngoan ngoãn ngồi khoanh tay như em nhỏ học sinh cấp một, cẩn thận nghe “thầy giáo” giảng bài.

Bởi vì tất cả đều là kiến thức căn bản nên giảng không mất nhiều thời gian, Thường Hựu Châu nói gì Đường Tảo Tảo cũng gật đầu lia lịa, anh hỏi có hiểu không cậu cũng gật đầu rất tự tin, thế là anh liền cho cậu một tờ đề.

Đường Tảo Tảo lần này rất nghiêm túc ngồi tính toán, Thường Hựu Châu ra ngoài lấy chai nước, đến khi vào vẫn thấy cậu đang cúi đầu nháp, nghiêm túc y như trẻ con tiểu học. Anh thầm nghĩ chẳng phải này giờ hiểu hết rồi sao, đề bài ra toàn kiến thức cơ bản mà sao trông cậu cứ như đang đánh vật với đề Olympic vậy?

Thường Hựu Châu nhìn lướt qua một lượt, Đường Tảo Tảo vừa mới giải xong bài, mười bài sai mất bốn.

Đường Tảo Tảo vừa nghe mình làm đúng sáu bài, mừng mừng rỡ rỡ nói: “Mười bài đúng sáu, quá tuyệt, đạt rồi!”

Thường Hựu Châu: “...”

Cái chuyện học bổ túc này phải ưu tiên chất lượng, không thể nóng vội, vậy nên Thường Hựu Châu chỉ giảng lại mấy bài Đường Tảo Tảo làm sai một lát rồi cho cậu đi ngủ, lặn qua lặn lại mãi, ngẩng lên đã thấy mười một giờ rồi.

Đường Tảo Tảo nằm trên giường đợi nửa ngày cũng không thấy Thường Hựu Châu vào phòng ngủ, sốt ruột nhắn cho anh một tin: [Sao còn chưa sang ngủ? Tôi chờ đến hoa cũng héo luôn rồi.]

Thường Hựu Châu nhìn cái tin mà chán chường buồn nói. Người gì mà lười đến mức này cơ chứ, cái nhà rộng có mấy chục mét vuông, bước hai bước ra cửa phòng gọi một câu là được, có cần thiết phải dùng đến điện thoại không?

Đường Tảo Tảo nhắn tin xong bỗng cảm thấy hôm nay não bộ của mình phải làm việc quá sức, căn bản chẳng cần Thường Hựu Châu giám sát, đầu vừa chạm gối cậu đã ngủ say tít rồi.

Tướng ngủ của Đường Tảo Tảo cứ như hận không thể một mình ôm hết cả cái giường, khi Thường Hựu Châu vào thì cậu đã đang giang tay giang chân nằm chình ình chính giữa rồi.

Kỳ thực Thường Hựu Châu cũng không hứng thú với việc giám sát cậu, anh có chứng kén giường, chẳng biết vì sao mà cứ hề ngủ giường khác lại thấy khó chịu, nếu không thì anh chẳng tội gì mà chen chúc một chỗ với cái tên này.

Thường Hựu Châu vừa nằm xuống, Đường Tảo Tảo tức thì trở mình, cánh tay khoác lên ngực người bên cạnh như có ống ten cảm ứng vậy.

Thường Hựu Châu đẩy cậu ra, nhích nhích ra mép giường, kéo giãn khoảng cách giữa hai người họ.

Đường Tảo Tảo mơ mơ màng màng lẩm bẩm mấy câu, xoay người chống hông về phía anh, ngủ tiếp.

Rạng sáng ngày tiếp theo, Thường Hựu Châu lần nữa bị Đường Tảo Tảo “trói” chặt đến tỉnh ngủ. Hai cái tay dài vòng một vòng quanh người anh, gỡ thế nào cũng không lỏng.

Thường Hựu Châu thật không biết nên phản ứng thế nào cho phải.

Đường Tảo Tảo bị anh gọi dậy mờ mịt mở mắt ra, ẩy da cái gì trong lòng mình mà dễ chịu quá vậy, sờ còn trơn trơn mịn mịn nữa... Cậu tò mò cúi đầu, vừa nhìn rõ lập tức hoảng đến buông ra.

Đáng sợ quá rồi, sáng sớm thức dậy tự nhiên lại thấy chính cái mặt quen thuộc của bản thân!

Thường Hựu Châu liếc cậu một cái, ngồi dậy.

Đường Tảo Tảo lúc này mới nhận ra có gì đó không đúng lắm, vừa trộm đảo mắt một vòng liền thấy cái lều nhỏ bên dưới mình, mặt mũi cậu thoáng cái đỏ lựng, cũng may da Thường Hựu Châu không trắng lắm nên không bị phát hiện.

“Chuyện này không thể trách tôi, cơ thể cậu muốn làm gì ai mà biết được, còn vu vạ tôi.”

Đường Tảo Tảo nói rồi giơ tay che che bên dưới, bộ dạng như thằng ăn trộm.

Động tác này của Đường Tảo Tảo chỉ có thể tả bằng hai chữ “bỉ ối”, may sao Thường Hựu Châu đẹp trai xuất chúng, bỉ ối đến mấy trông vẫn cảnh đẹp ý vui.

Mới sáng sớm sao đã nhức đầu quá, sự tồn tại của Đường Tảo Tảo chắc chắn chính là khắc tinh của Thường Hựu Châu anh.

Đường Tảo Tảo thấy Thường Hựu Châu mặt mày âm u một câu cũng không thèm nói đi thẳng ra cửa, ngơ ngác ngẩn đầu nhìn đồng hồ. Mới có năm rưỡi thôi à, còn sớm, còn ngủ tiếp được.

Đường Tảo Tảo chỉ chỉ cái dưới quần mình, cảnh cáo: “Tiểu Tiểu Châu, ngoan ngoãn cho tao biết chưa?”

Nói rồi cậu bắt kể sự đời, úp mặt xuống ngủ mất.

Mỗi sáng Thường Hựu Châu đều sẽ chạy bộ một tiếng đồng hồ, đổ chút mồ hôi rồi về tắm rửa ăn lót dạ. Đường Tảo Tảo ngược lại mỗi ngày đều ngủ đến tận khi dậy ăn sáng, đã thế còn ăn nhiều, đi học thì đi bằng xe đạp điện, phát huy tính lười cực kỳ thành thạo.

Thường Hựu Châu đương nhiên không cho phép cậu tiếp tục cuộc đời cũ, bởi vậy mỗi sáng Đường Tảo Tảo đều thở phà phò theo anh đi bộ đến trường. Trường học rất rộng, cậu ngày ngày bò trên đường như con ve sầu mới lột, thế nhưng vừa đến lớp lại phải dốc sức diễn vai mặt than, giả dạng làm “Thường Hựu Châu” lạnh lùng cao quý.

Về điểm này thì Thường Hựu Châu rất hài lòng, anh trước giờ đi đâu làm gì cũng chỉ một mình không bè không bạn, Đường Tảo Tảo cũng là tên lười hướng nội chẳng chơi với ai, cả hai ở trường ít khi tiếp xúc với bạn học, bởi vậy dù họ có hoán đổi thân thể cũng không xảy ra sự cố gì.

Có điều chuyện hai người gần đây dính nhau như hình với bóng thì cả trường đều biết.

Hôm nay, Đường Tảo Tảo đang cò kè mặc cả chuyện không muốn đi tản bộ với Thường Hựu Châu bỗng nhận được một tin nhắn từ hoa khôi lớp.

Đường Tảo Tảo đọc tin nhắn, nghi ngờ hỏi: “Nam với nam cũng yêu đương được hả?”

Thường Hựu Châu đang đi giày, nghe cậu nói vậy liền ném qua một ánh mắt – tạm phiên dịch là “đồ đần”.

“Này, thái độ gì thế hả? Hoa khôi lớp nhắn tin cho tôi, hỏi có phải hai chúng ta đang yêu nhau không?”

Thường Hựu Châu chỉ phê bình một câu “Nhật nhẽo.” rồi tiếp tục đi giày.

“Ai nhạt cơ? Chẳng hiểu ra làm sao cả, nam với nam thì yêu bằng niềm tin.”

“Chẳng lẽ cậu không biết trên đời có một cụm từ gọi là “đồng tính luyến ái” hả?”

Đường Tảo Tảo sợ ngậy người, đời cậu ngoài đi học thì chỉ có ở nhà chơi game với xem phim, làm sao mà biết được những chuyện này.

“Sao cậu biết nhiều thế? Hay là cậu cũng...?” Đường Tảo Tảo giật mình gơ tay ôm ngực.

“Yên tâm, tôi có đồng tính cũng không có hứng thú với kiểu như cậu.” Thường Hựu Châu nói rồi quét mắt nhìn qua ba vòng phì nhiêu của cậu, tiếp tục “Huống hồ tôi không phải.”

Đường Tảo Tảo hừ một tiếng, kiểu như cậu là kiểu như nào?

Từ sau lần bị muỗi đốt sưng tay, Đường Tảo Tảo nhất quyết không cho Thường Hựu Châu mặc áo cộc ra đường nữa, đi đâu cũng bắt anh bọc kín mít, lòng thầm mong mỗi có thể mượn chuyện này ngăn cản quyết tâm tản bộ sau bữa tối của anh.

Kế hoạch này tất nhiên thất bại, đến hẹn lại lên, lại sắp phải “đi dạo” rồi. Đường Tảo Tảo hôm nay thật sự không muốn đi chút nào, viện đủ loại lý do là khó chịu, đau bụng đi ngoài, mỗi ngày phải đi bộ đến nửa tiếng đồng hồ rồi về học thêm hai tiếng nữa thực quá đau khổ!

Thường Hựu Châu là đồ ác ôn!

Có điều hôm nay Thường Hựu Châu chẳng hiểu sao lại đột nhiên dễ tính, tự đi một mình.

Đường Tảo Tảo vừa thấy anh đi liền nhảy ngay vào nhà tắm – đừng thấy cậu lười nhác mà lầm, mỗi ngày cậu đều rất chăm tắm – tắm xong lăn ạch xuống giường, định tranh thủ lúc Thường Hựu Châu vắng nhà để tung hoành ngang dọc.

Nhớ đến vấn đề nảy sinh trước đó không lâu... Chỉ một từ “đồng tính luyến ái” mà thôi, thế nhưng đường như trước mắt Đường Tảo Tảo bỗng mở ra một chân trời mới.

Cậu bật TV xem phim truyền hình, càng xem càng có cảm giác là lạ. Trước kia vẫn bình thường, nhưng sao hôm nay cậu xem kiểu gì cũng thấy nam chính đối xử với nam phụ có vẻ còn thân mật hơn với nữ chính là sao ta?

“???”

Đường Tảo Tảo cảm thấy có chút nóng, vội chỉnh nhiệt độ điều hòa thấp xuống một chút.

Thường Hựu Châu về tới nhà liền thấy Đường Tảo Tảo mang vẻ mặt vô cùng khó tả, anh tò mò ngó qua, cậu đang xem phim, trên màn ảnh là hai người đàn ông lồi lõm kéo kéo.

Đường Tảo Tảo đột nhiên ré lên “mẹ nó”, miệng há hốc mắt tròn trợn. Lúc trước cậu cứ tưởng cô kia là nữ chính, xem đến giờ mới biết phim không có nữ chính, mà nam chính với nam phụ lãng nhăng một hồi tự nhiên lại hôn một cái là sao?

Thường Hựu Châu liếc qua màn hình, nhân tiện đảo mắt nhìn sang biểu cảm của Đường Tảo Tảo một cái, bỗng cảm thấy có chút buồn cười.

“Thích là thích, chuyện tình cảm không phải thứ bị hạn chế bởi tuổi tác hay vẻ ngoài, cậu làm gì mà phản ứng ghê thế?”

Đường Tảo Tảo nghĩ cũng có lý, hỏi: “Có vẻ kinh nghiệm đấy, anh có người trong mộng hả?”

“Không.”

“...”

Tối đó, sau khi học bài xong xuôi lên giường đi ngủ, Đường Tảo Tảo bày ra cái mặt tội nghiệp đáng thương.

Thường Hựu Châu đưa cho cậu chai nước, cậu liền bĩu môi: “Tôi muốn uống nước ngọt có ga, đã hai tuần không được uống rồi, tôi còn muốn ăn đồ ăn vặt! Tôi khổ quá, chúng nó đều là sinh mạng của tôi cả đấy cậu biết không, cậu làm thế là mưu sát!”

“Không có.”

Đường Tảo Tảo kéo tay Thường Hựu Châu, hét lên: “Đại ca, hôm nay em tự nhiên thèm quá, em muốn ăn!”

Lần trước cậu mua cả một tải đồ ăn vặt, không biết Thường Hựu Châu giấu đi đâu mất rồi, mấy lần cậu lén lút đi tìm mà tìm không ra.

“Tôi vứt hết rồi. Còn một việc nữa, hôm nay cậu không đi tản bộ, sáng sớm mai bắt đầu dậy chạy bộ với tôi.”

Sét đánh giữa trời quang, cậu ta là diêm vương đầu thai đây à?

Đường Tảo Tảo nổi giận. Giai cấp thống trị quá tàn ác, người nông dân buộc phải khởi nghĩa thôi...

Vì vậy, “bác nông dân” Đường Tảo Tảo rút cuộc phản kháng, hung hãn nhảy dựng lên đẩy ngã Thường Hựu Châu.

6. Chương 6

Người cao có rất nhiều cái lợi. Thân thể của Thường Hựu Châu lưng cao chân dài, bởi vậy khi Đường Tảo Tảo nhào qua, Thường Hựu Châu không tránh kịp lập tức ngã ngửa ra giường, bị người kia nhảy lên đè chặt.

Đường Tảo Tảo cúi đầu trừng mắt nhìn Thường Hựu Châu, bất mãn tuyên bố: “Hứ, có đánh chết tôi cũng không muốn chạy bộ đâu, cậu đừng mơ ước hiệp được tôi!”

Hai người dán vào nhau rất gần, tay Đường Tảo Tảo còn nắm lấy bả vai Thường Hựu Châu, mặt mày dữ dằn như cường hào ác bá, không thể không nói gương mặt anh đúng là đẹp trai vượt mức tiêu chuẩn, dù bị cậu nện thành hình tượng hung ác độc đoán cũng vẫn khiến người ta rụng tim như thường.

“Cậu đứng lên trước đã.”

Đường Tảo Tảo hếch mặt: “Tôi không đứng.”

Thường Hựu Châu: “...”

Tuy Thường Hựu Châu gần đây ngày nào cũng tập thể dục, thể nhưng cái thân mềm oặt này của Đường Tảo Tảo vẫn còn kém xa cơ thể rèn luyện quanh năm của anh. Vốn liếng chênh lệch nhiều đến thế, tất nhiên anh đẩy thế nào cũng chẳng ăn thua, mà nếu giãy giụa thì... Tư thế hiện tại của hai người quá “ây ấy”, anh chỉ đành mặc kệ cho cậu đè, lại thấy khoảng cách giữa hai khuôn mặt quá gần, anh liền quay luôn mặt đi không thèm nhìn cậu nữa.

Đường Tảo Tảo giương mắt trừng một hồi bỗng đỏ mặt, lúc này cậu mới nhận ra tình hình có hơi xấu hổ, giả tạo ho khan một tiếng, nói: “Ồm... Cậu đồng ý trước đã rồi tôi đứng lên.”

Thường Hựu Châu không thèm mở miệng.

Đường Tảo Tảo bị què, tức tối ngồi xuống một bên, nói: “Tôi không thích chạy bộ, nếu cậu bắt tôi dậy sớm chạy bộ chẳng thà giết tôi luôn cho xong.”

Thường Hựu Châu nhìn cậu như vậy, không nhịn được tự kiểm điểm xem có phải mình hà khắc quá rồi hay không.

Hôm sau Đường Tảo Tảo thật sự không phải chạy bộ buổi sáng, nhưng đó là vì Thường Hựu Châu bị sốt. Hôm qua cậu chỉnh điều hòa quá lạnh, đêm ngủ còn cuốn chăn, cả hai cái chăn trên giường đều bị cậu cướp hết.

Thường Hựu Châu đau đầu viêm họng toàn thân rã rời, Đường Tảo Tảo có chút băn khoăn, rót nước lấy thuốc phục vụ tận răng, chỉ thiếu điều cầm thìa đút cơm luôn. Buổi sáng Thường Hựu Châu không nấu nổi

cơm, chỉ bảo Đường Tảo Tảo nhắn tin cho giáo viên xin phép nghỉ, sai cậu đến căng tin trường mua ít đồ ăn nhẹ.

Đường Tảo Tảo một mình ra cửa, thời gian gần đây ngày nào cũng dính chặt với Thường Hựu Châu, mới có hai tuần đã thành thói quen mất rồi, thật đáng sợ.

Chỉ có một mình cậu cũng lười đi học, bởi vậy mua đồ ăn xong cậu liền vòng về nhà.

Thấy “người bệnh” đang nằm bọc chăn, Đường Tảo Tảo rón rén vào phòng. Kỳ thật Thường Hựu Châu vốn cũng không ngủ, nghe tiếng cậu về liền mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn.

Đường Tảo Tảo ngồi xuống một bên, nói: “Hôm nay tôi nghỉ, sợ đi học một mình làm cậu mất mặt.”

Thường ngày thầy cô rất thích gọi “Thường Hựu Châu” đứng dậy trả lời câu hỏi, nhưng Đường Tảo Tảo tất nhiên nào có biết gì, toàn phải nhờ đến Thường Hựu Châu ngồi cạnh viết câu trả lời ra giấy. Nỗi lo này cộng với hai lý do một là không muốn đi học, hai là để người ốm một mình ở nhà không yên tâm, vậy nên cậu quyết định nghỉ luôn chẳng hề áy náy.

Đường Tảo Tảo nhìn bộ dạng yếu ớt của Thường Hựu Châu: “Hay đến bệnh viện truyền nước nhé, không mất nhiều thời gian đâu.”

Thường Hựu Châu nhắm mắt lại: “Tôi ngủ một giấc là được.”

“Tôi nghỉ có cần nhắn tin xin phép thầy không nhỉ?”

“Tùy cậu.”

Đường Tảo Tảo thò tay sờ trán Thường Hựu Châu, sờ tới sờ lui thấy không chuẩn lắm liền cúi đầu đụng đụng cằm vào trán người kia, úi, nóng như cái lò vậy. Trong nhà có nhiệt kế điện tử, cậu nhớ hồi sáng đo được 39 độ, có chút đáng lo.

Đường Tảo Tảo vào nhà tắm xả một chậu nước lạnh, bưng ra đặt lên chiếc bàn cạnh giường, vắt khăn ướt đắp lên trán Thường Hựu Châu. Cậu không có kinh nghiệm chăm sóc người khác, bản thân cũng chẳng mấy khi được ai chăm, bởi vậy chỉ có thể bắt chước theo phim ảnh vừa ngồi canh vừa đổi khăn ướt mà thôi.

Đến trưa, Đường Tảo Tảo đi mua thức ăn sẵn bên ngoài. Nửa tháng này cái miệng của cậu đã bị Thường Hựu Châu nuôi thành đồ kén ăn, mấy món trước kia ăn ngày ăn đêm không chán giờ bỗng nuốt không trôi khiến cậu thật phiền não, dù gì cũng sẽ có ngày cậu phải tách khỏi người kia, quay về với đồng thức ăn sẵn này, thế nhưng đồ ăn sẵn làm sao ngon bằng anh nấu chứ.

Đường Tảo Tảo ăn vài miếng rồi bỏ, chạy vào phòng ngó Thường Hựu Châu một cái, vừa đổi khăn đắp trán vừa sờ sờ mặt anh kiểm tra, may quá, không nóng nữa rồi.

Đường Tảo Tảo thở dài: “Rốt cuộc cậu cũng dậy.”

Thường Hựu Châu nhìn chiếc khăn trong tay cậu. Tuy vừa rồi nửa tỉnh nửa mê, chuyện Đường Tảo Tảo ngồi bên cạnh trông mình cả buổi anh vẫn biết.

Thế nhưng anh còn chưa kịp cảm động, Đường Tảo Tảo bỗng tiếp một câu: “Thức ăn ngoài khó nuốt quá, muốn ăn cơm cậu làm.”

Thường Hựu Châu: “...”

Than thở xong, Đường Tảo Tảo quan tâm hỏi: “Cậu khát nước không? Có đói bụng không?”

Thường Hựu Châu gật đầu, cổ họng đau rát khàn khàn cất tiếng: “Hơi khát.”

Đường Tảo Tảo lập tức rót một cốc nước mang tới. Thường Hựu Châu nhận cốc nước âm ỉm, lại nghe người kia cần nhắn lắm lắm mấy câu: “Thấy tôi đối xử với cậu tốt chưa, biết cậu ngủ dậy thế nào cũng khát nên cố ý chuẩn bị nước ấm cho cậu, còn gọi một suất ăn thanh đạm nóng sốt cho cậu nữa, ai như cậu chỉ biết sáng trưa chiều tối bắt nạt người khác, hết bắt chạy bộ bắt đi dạo lại bắt học hành, hứ!”

Thường Hựu Châu im lặng uống nước không phản bác lời nào. Nói cho đúng thì nguyên nhân anh bị sốt lần này một nửa là do Đường Tảo Tảo đi ngủ cuốn hết chăn, một nửa nữa là do thân thể này thiếu rèn luyện nên yếu nhất.

Đầu sở chính là Đường Tảo Tảo.

Uống xong cốc nước ấm quả nhiên dễ chịu hơn hẳn, Thường Hựu Châu giơ cái cốc không lên: “Có còn không?”

Đường Tảo Tảo liền xách cả ấm nước tới: “Nhiều lắm, thích bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Thường Hựu Châu không quen ăn đồ ăn ngoài, cuối cùng vẫn đành vác xác dậy nấu cơm. Đường Tảo Tảo tuy muốn ăn đồ anh làm nhưng vẫn giả lả nhảy vào bếp bảo anh khó chịu thì đừng nấu, có điều đến khi thấy anh liếc mắt nhìn mình một cái, gạt đầu bỏ dao thớt xuống thì cậu tức khắc khua khua tay, nói anh giờ trông có vẻ khỏe rồi, không ăn cơm trưa rất hại sức khỏe, nên nấu chút gì ăn đi.

Thường Hựu Châu bực đến muốn phì cười.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Đường Tảo Tảo hạnh phúc mỹ mãn bảo Thường Hựu Châu đi nghỉ đi, cậu sẽ rửa bát, còn thề với trời lần này nhất định không đập bát phá nồi.

Thường Hựu Châu ôm cái đầu đau về phòng toan đi ngủ, ai ngờ mới nhắm mắt được mấy phút đã thấy Đường Tảo Tảo ló mặt vào, tội nghiệp thú nhận lại đánh vỡ mấy cái đĩa, thanh minh tại trơn quá chứ tôi không cố ý, còn nói tôi đã lên mạng đặt mua mấy cái đĩa mới rồi cậu không phải lo.

“...” Thường Hựu Châu chán chường buồn nói, xoay lưng mặc kệ.

Đường Tảo Tảo thở dài thườn thượt, giơ ngón trỏ bị mảnh đĩa vỡ quệt chảy máu lên nhìn một cái, lại tủi thân liếc cái gáy béo trước mặt.

Đúng lúc này, Thường Hựu Châu bỗng như có mắt sau lưng thành linh xoay người ngồi dậy. Đường Tảo Tảo thấy thế liền chìa ngón tay bị thương ra, lí nhí nói: “Không cần thận đứt tay rồi.”

Thường Hựu Châu nhìn vết cắt do đỏ kia. Bình thường có bị đứt chỗ nọ đụng chỗ kia anh cũng chẳng chú ý, nhưng cậu ta lại bày ra cái mặt ỉu xiu này...

Thường Hựu Châu đứng lên đi lấy cồn tiêu độc, lại dán cho cậu một miếng băng cá nhân. Đường Tảo Tảo vừa giơ tay cho anh xử lý vừa ngu ngu hỏi liệu có bị uốn ván không, còn nói đây là thân thể của anh, hiện tại mình dùng nên mình sẽ có trách nhiệm này nọ.

Thường Hựu Châu thấy não cũng sắp long ra, mệt lử buông một câu không cần cậu chịu trách nhiệm rồi cầm gối úp thẳng lên đầu.

Cơn sốt tới nhanh đi cũng nhanh, có lẽ vì gần đây Thường Hựu Châu vẫn luôn chú ý chuyện ăn uống rèn luyện nên cơ thể này khỏe mạnh hơn nhiều, đến tối đã không có vấn đề gì nữa.

Lại tới thời gian học bổ túc, Đường Tảo Tảo tha thiết chân thành nói: “Cậu còn chưa khỏi hẳn, giọng vẫn khàn kìa, hôm nay thôi nghỉ ngơi đi.”

Thường Hựu Châu đương nhiên không thể cho tên lười này toại nguyện, quăng ra một tờ đề, ngồi bên cạnh xem cậu làm.

Đường Tảo Tảo tức đến muốn chọc cho tờ đề kia mấy lỗ.

Sau một thời gian ngắn được kèm cặp, Đường Tảo Tảo đã có chút tiến bộ, không đến nỗi hỏi gì không biết nấy như trước, thế nhưng trình độ này vẫn cách mục tiêu “sáu mươi điểm mỗi môn” của cậu xa lắm, đã thế cậu còn không phải học sinh chăm chỉ, mỗi ngày chỉ nghiêm túc ngồi nghe Thường Hựu Châu giảng một hai tiếng, nghe xong lập tức leo lên giường ngủ khò khò.

Chuyện này kỳ thực không thể trách Đường Tảo Tảo, bố mẹ quanh năm suốt tháng bận bịu làm ăn, thậm chí có khi cậu đang học lớp mấy cũng chẳng biết, hơn nữa nhà lại khá giả, cậu có kém cỏi chút cũng không lo.

Khi Đường Tảo Tảo trình bày lý do mình học hành bết bát, Thường Hựu Châu từng hỏi cậu tự nghĩ thế nào, cậu thờ ơ đáp dù sao cũng chẳng ai quan tâm, mình cố gắng học tập làm gì. Anh nghe vậy tất nhiên phải khuyên nhủ vài câu, nói người khác không quan tâm thì tự quan tâm, học cho mình chứ đâu có học cho ai. Lúc đó Đường Tảo Tảo “ừm” một tiếng không nói thêm gì, có điều về sau cũng chẳng cố gắng hơn bao nhiêu, anh giảng bài sẽ ngoan ngoãn ngồi nghe, cho đề sẽ ngoan ngoãn ngồi làm, thế nhưng hễ anh rời mắt ra lại ăn chơi ngủ như thường.

Thường Hựu Châu cũng đành mặc cậu.

7. Chương 7

Cuối tháng, trường cho học sinh nghỉ hai ngày trước khi thi học kỳ, Đường Tảo Tảo đã cơm nước no nê thừa dịp Thường Hựu Châu đi đánh răng liền lăn kềnh ra ghế salon, thích chí xoa xoa bụng.

“???”

Đường Tảo Tảo cúi đầu, chỉ thấy cơ bụng của Thường Hựu Châu đã mất tăm mất tích tự bao giờ, hoảng đến nhảy dựng.

Thường Hựu Châu vừa rửa mặt xong bỗng phát hiện Đường Tảo Tảo đang khếp nép ngoài cửa, anh liếc cậu một cái, thuận miệng nhắc ăn xong phải đánh răng.

“Tôi muốn nói cho cậu biết một tin không vui lắm, cậu nghe xong đừng đánh tôi, thật ra tôi không cố ý đâu.”

“Nói trước rồi tính, chuyện gì?”

“Cậu tự xem đi.”

Đường Tảo Tảo vén áo lên, ưỡn thắt lưng chìa ra phần bụng dưới.

Chuyện này Thường Hựu Châu đã biết từ lâu, ấy vậy mà tên đầu đất kia giờ mới phát hiện. Mỗi ngày cậu đều ăn như núi lửa, ăn xong tranh thủ lúc anh không để ý lại lăn ra salon nằm, đến hôm nay cái bụng vẫn còn bằng phẳng được hoàn toàn là nhờ cơ thể của Thường Hựu Châu vốn quá tốt.

“Cậu sợ cái gì?”

Đường Tảo Tảo cúi nhìn bụng dưới một cái, chớp chớp mắt: “Hơi áy náy với cậu.”

“Ra vậy, thế thì để cậu áy náy thêm chút nữa, tôi cho cậu xem cái này.”

Thường Hựu Châu bắt chước cậu vén áo lên, lộ ra cái bụng. Đường Tảo Tảo giờ mới thấy ngấn mỡ chạy một vòng quanh bụng mình đã biến mất từ lúc nào, tuy cái bụng thoát trông vẫn mềm mềm trắng trắng, thế nhưng phần eo đã nhỏ đi rất nhiều, cánh tay cũng gầy bớt, cả người gọn hẳn!

Mấy tuần nay hai người ở cùng từ sáng đến tối nên Đường Tảo Tảo không nhận ra có gì lạ, lúc này chú ý bỗng thấy cái thân béo của mình sao thon thả quá, mặt không còn tròn xoe như cái mâm, hai mắt cũng to hẳn ra.

“Sao lại gầy đi nhiều thế!”

“Vận động nhiều, ăn uống lành mạnh.”

Đường Tảo Tảo say sưa nhìn một hồi, đột nhiên cảm thán: “Sao tôi đẹp trai thế nhỉ? Vừa trắng vừa mềm, thời kỳ đỉnh cao phong độ của tôi quay lại rồi!”

Câu này Thường Hựu Châu không phản đối, anh cũng cho là vậy.

“Thời kỳ đỉnh cao của cậu là thời kỳ nào?”

Đường Tảo Tảo mặt mày rạng rỡ: “0 đến 13 tuổi.”

Đúng là đến năm 13 tuổi cậu mới bắt đầu phát tướng, phải sống chung với béo phì suốt mấy năm đẹp nhất của đời người, quả thật sad* đến không thể sad hơn.

“Vậy thi học kỳ xong cậu phải bắt đầu đi rèn luyện với tôi, nếu không muốn dậy sớm chạy bộ thì theo tôi đến phòng tập gym cũng được.”

“Tôi không tập! Cậu giết tôi đi còn hơn!”

Trước kỳ thi một ngày, Đường Tảo Tảo bỗng chăm chỉ bất ngờ. Cậu chui trong phòng học vùi đầu ôn bài, ôn đến khi mắt díp cả vào vẫn cố chấp không ra.

Thường Hựu Châu qua phòng học gọi cậu đi ngủ, chỉ thấy một cái mặt đang nhăn nhăn nhó nhó.

“Cậu làm sao thế?”

“Cậu cũng biết trình độ tôi mà, ngày mai thi chắc chắn sẽ làm xấu mặt cậu, có đánh chết tôi cũng không thi được như cậu đâu.”

“Không được thì thôi, cứ đủ điểm đạt là ổn rồi.”

“Ổn là ổn thế nào, học sinh giỏi nhất khối mà thi chỉ đủ điểm đạt, cậu không sợ người ta cười cho thối mũi à?”

Thường Hựu Châu tuyệt nhiên chẳng có vẻ quan tâm lo lắng gì, còn trêu chọc nói: “Tự tin quá nhỉ? Có chắc môn nào cũng đạt không?”

Đường Tảo Tảo bị kích cho sôi máu: “Cậu coi thường ai đấy hả? Mà này nhé, nếu mà giờ là thời cổ đại ấy, cậu dạy tôi học bổ tức có nghĩa cậu là sư phụ tôi, có sư phụ lợi hại thế chẳng lẽ đến điểm đạt tôi cũng không thi được à?”

“Đồ đệ ngoan giỏi lắm.”

Không biết tại sao, một tiếng đồ đệ ngoan của Thường Hựu Châu vừa rơi vào tai, trái tim Đường Tảo Tảo bỗng hẫng một nhịp.

Thường Hựu Châu thấy cậu lại thả hồn lên mây, lên tiếng hỏi: “Có muốn thử trải nghiệm cảm giác làm học sinh đứng đầu khối không?”

Đường Tảo Tảo lắc đầu quầy quậy: “Ừm, cao quá tôi sợ, cậu thi đạt tiêu chuẩn là được rồi.”

Ngày hôm sau đi thi, hai người được chia vào hai phòng sát vách. Khi sắp đến giờ, Thường Hựu Châu động viên Đường Tảo Tảo, bảo cậu đừng lo lắng, cứ thoải mái mà làm bài.

Hai ngày thi cuối kỳ trôi qua rất nhanh, Đường Tảo Tảo bắt đầu những ngày hồi hộp chờ kết quả. Một tuần sau, điểm thi rút cục cũng được công bố, thành tích của cậu và Thường Hựu Châu y hệt như nhau, mỗi môn đều vừa vạm đạt đúng số điểm tiêu chuẩn.

Đường Tảo Tảo nhìn bảng điểm, ừ ừ cúi đầu.

Thường Hựu Châu đang ngồi đọc tin nhắn. Thầy giáo nhắn mấy tin hỏi anh có phải hôm thi bị ốm không, anh chỉ trả lời là có chút khó chịu, sau đó thần nhiên gọi Đường Tảo Tảo lại gần.

“Xin lỗi.”

“Thi tốt lắm, môn nào cũng đạt.”

Bởi vì mục tiêu của Đường Tảo Tảo chỉ là đạt tiêu chuẩn, thế nên việc đầu tiên của Thường Hựu Châu khi đọc đề kiểm tra là đánh giá xem liệu bài nào cậu sẽ biết làm, bài nào không biết làm, từ đó tính toán làm sao để ra được kết quả thi giống cậu nhất.

Có thể nói anh đã hiểu Đường Tảo Tảo rõ như lòng bàn tay rồi.

Đường Tảo Tảo vốn rất vô tư, nếu Thường Hựu Châu đã không để ý chuyện điểm chác này thì cậu cũng chẳng xoắn xuýt nữa, tràn ngập hạnh phúc chào đón nghỉ hè.

Lớp mười hai khai giảng sớm, nghỉ hè chỉ vỏn vẹn một tháng mà giờ đã qua một tuần, bởi vậy Đường Tảo Tảo quyết định phải khao bản thân một bữa thật ngon. Thời gian vừa qua cậu bị Thường Hựu Châu quản quá chặt, đã lâu lắm rồi không được ăn đồ ăn nhanh, hôm nay nhất định phải len lén ra ngoài ăn mới được.

Có điều Thường Hựu Châu là ai chứ, anh nhìn một cái đã biết ngay cậu đang có âm mưu gì, vừa nghe cậu nói muốn ra ngoài liền đứng lên đi cùng.

Đường Tảo Tảo thấy anh định đi theo tức thì nản chí, thầm nghĩ thôi vậy, thà ở nhà lẩn lộn trên salon chơi game còn sướng hơn.

Kỳ nghỉ hè nhanh chóng trôi qua, Đường Tảo Tảo vốn chỉ thích rúc xó nhà, ngoài những lần thỉnh thoảng bắt đắc dĩ bị lôi đi tản bộ lúc xế chiều ra, toàn bộ thời gian còn lại cậu đều làm ỏ trong phòng, không đi đâu hết.

Suốt một tháng này Thường Hựu Châu vẫn luôn chăm chỉ rèn luyện thân thể, đồng hồ thừa trên người biến mất nhanh đến mắt thường cũng nhìn thấy được, quần áo cũ của Đường Tảo Tảo cũng theo đó mà thành rộng thùng thình. Cậu thấy vậy liền lên mạng mua ít quần áo mới, có điều chẳng hiểu ngốc nghếch thế nào lại đặt toàn kích cỡ y hệt trước kia, cuối cùng chỉ đành cam chịu theo Thường Hựu Châu đến tận trung tâm thương mại.

Cũng may Thường Hựu Châu vẫn là người bình thường, không có ý định đi bộ giữa trời mùa hè nắng như đổ lửa. Hai người gọi taxi đến khu mua sắm, Đường Tảo Tảo rốt cục có thể vui vẻ ra ngoài.

Thường Hựu Châu có gu thẩm mỹ rất tốt, anh dẫn cậu đến mấy cửa hàng quen, chọn ra một đồng hồ. Đường Tảo Tảo chẳng biết đã bao nhiêu năm không đi mua quần áo, bởi vậy cũng hưng phấn bừa bừa chọn cho anh mấy bộ.

Mắt thấy chỉ còn hai ngày nữa sẽ phải đi học, Đường Tảo Tảo rụt rè đề nghị đi KFC ăn vài cái đùi gà chiên, nhân tiện giải nỗi sầu tựu trường khai giảng, chẳng ngờ hôm nay Thường Hựu Châu đột nhiên dễ tính, gật đầu đồng ý luôn.

Đường Tảo Tảo mỗi tay một cái đùi gà chiên gặm lầy gặm để, lại cúi đầu hút coca rột rột, mặt mày thỏa mãn như sắp bay luôn lên trời, biểu cảm quá lộ đến khiến Thường Hựu Châu phải phì cười.

Một hộp đùi cánh gà chiên đều chui hết vào bụng Đường Tảo Tảo, cậu sung sướng vỗ vỗ bụng, ợ một cái với Thường Hựu Châu, nói: “Đây mới gọi là cuộc sống chứ!”

Thường Hựu Châu quay mặt không nhìn.

Sau khi ăn uống no say về nhà, Đường Tảo Tảo lại đề nghị hay là buổi tối đi ăn đồ nướng, nói cả mùa hè năm nay cậu còn chưa được ăn miếng thịt nướng nào, cứ vậy lải nhải bên tai Thường Hựu Châu, mặc anh giả bộ câm điếc cũng không dừng lại.

“Châu Châu~”

Cuộc chiến tạm ngừng một lát để hai người nghỉ trưa, đến khi Thường Hựu Châu chuẩn bị xắn tay áo lên nấu bữa tối, Đường Tảo Tảo lại nhảy đến bên cạnh, bắt đầu tiếp tục năn nỉ.

“Hôm nay cậu cũng mệt lắm rồi phải không, hay đừng nấu cơm nữa, đi ăn nướng đi! Tôi biết một hàng nướng ngon lắm, nhất là tôm hùm đất ở đấy, tuyệt cú mèo!”

Nhắc tới tôm hùm đất, nước miếng của Đường Tảo Tảo cũng sắp nhỏ ra rồi, ý chí chiến đấu tức thì bùng nổ.

Thường Hựu Châu không nhìn cậu, cậu liền an vị bên cạnh giương mắt nhìn anh. Tuy là khuôn mặt hiện tại cậu dùng rất đẹp trai, đáng tiếc Thường Hựu Châu không có hứng thú với mặt của chính mình, bình tĩnh nhích nhích xa ra một chút.

Đường Tảo Tảo dịch mông đuối theo, cất giọng nũng nịu chảy nước: “Châu Châu~”

Vì tôm hùm đất, cậu có thể coi như đã liều mạng. Ngày thường hai người rất ít khi gọi tên nhau, nhà chỉ có hai người ra ra vào vào, thỉnh thoảng quá lăm mới kêu họ tên đầy đủ, còn cái kiểu nickname như “Châu Châu” này thì tuyệt nhiên chưa từng gọi.

“Châu Châu!” Đường Tảo Tảo đột nhiên hô to một tiếng, Thường Hựu Châu còn chưa kịp phản ứng đã thấy cậu nhào vào, uồn éo cụng cụng đầu vào vai anh, lằm bằm đe dọa “Nếu hôm nay không được ăn tôm hùm đất tôi sẽ làm cậu phiền chết mới thôi.”

Thường Hựu Châu: “...”

“Tôm hùm đất! Tôm hùm đất! Tôm hùm đất!”

Tư thế hiện tại quá thân mật, khoảng cách quá gần, Thường Hựu Châu nhìn tên vô lại kia giờ trò lưu manh, rốt cục thỏa hiệp.

Tối đó Đường Tảo Tảo mỹ mãn nằm trên giường, tự cảm thấy kiếp này sống không còn nuối tiếc. Trưa ăn gà chiên tối ăn thịt nướng với tôm hùm đất, cuộc đời này có giấc mơ nào đẹp hơn sao!

Mãi đến khi vươn tay xoa xoa bụng, Đường Tảo Tảo mới chợt nhớ ra vẫn còn một thứ chưa được đẹp lắm ở đây. Xem ra nếu hai người không nhanh chóng đổi lại thân thể, Thường Hựu Châu có lẽ phải vĩnh biệt cơ bụng của mình luôn rồi.

Khi Thường Hựu Châu vào phòng ngủ, Đường Tảo Tảo đang nằm chơi game. Hôm nay cậu rất không biết điều, được một tác lại muốn tiến một bước, thấy anh vào cũng không sợ, mè nheo nói sắp phải đi học rồi, ngày nào cũng ngủ sớm thật chán, hôm nay muốn thức đêm một lần, thanh niên trẻ khỏe không thể cứ sống như ông già thế được.

Thường Hựu Châu bị cậu giày vò cả ngày hết hơi hết sức, quay lưng mặc kệ. Chỉ là có lẽ hai tháng nay bị anh bắt làm việc nghỉ ngơi theo quy luật đã thành thói quen, Đường Tảo Tảo chơi đến mười hai giờ rốt cục không thức nổi nữa, đành buông điện thoại xuống đi ngủ.

*Chữ “sad” này là nguyên văn tác giả dùng chữ tố không tự chêm tiếng Anh vào đâu.

8. Chương 8

Rạng sáng ngày hôm sau, Đường Tảo Tảo bị cơn khó thở kéo ra khỏi mộng đẹp, mở mắt liền thấy nửa người Thường Hựu Châu đang đè lên người mình, vội giơ tay đẩy anh một cái.

“Cậu sắp đè chết tôi rồi.”

Đường Tảo Tảo giật giật môi, đột nhiên thấy có gì đó là lạ, trợn mắt trừng trừng nhìn khuôn mặt dựa trước ngực mình.

“A a a...”

Thường Hựu Châu bị đánh thức lò dò ngồi dậy, cầm gối đầu bên cạnh úp lên mặt cậu: “Lại làm sao?”

Đường Tảo Tảo vươn tay quơ quào kéo chiếc gối ra, hưng phấn nói: “Chúng ta đổi lại rồi!”

Thường Hựu Châu nhìn thoáng qua khuôn mặt vui sướng kia, cũng không biết đang suy nghĩ gì, chỉ “ừm” một tiếng.

“Sao thế? Hình như cậu không vui à?”

“Sao mà không vui được?”

Đường Tảo Tảo nghĩ thấy cũng phải.

Sáng hôm đó, Thường Hựu Châu vẫn luôn mặt lạnh như tiền. Đường Tảo Tảo vốn không tim không phổi cũng chẳng để ý, tung tăng đánh răng rửa mặt rồi nằm chờ anh nấu cơm, ngờ đâu hôm nay anh lại “nghỉ phép”.

Đường Tảo Tảo thở dài thườn thượt, thăm mắng Thường Hựu Châu đúng là đồ bạc bẽo, vừa đổi lại thân thể đã không chịu cho cậu ăn nữa rồi.

Thường Hựu Châu bước vào phòng ngủ liền thấy Đường Tảo Tảo đang gập người vênh cái mông lên, hai cẳng chân trắng nõn gầy chỉ bằng một nửa lúc trước lộ ra dưới ống quần rộng.

Đường Tảo Tảo đang thu dọn quần áo, nhìn Thường Hựu Châu cười hì hì: “Hai tháng này làm phiền cậu nhiều rồi.”

Kỳ thực quần áo cũ của Đường Tảo Tảo mang tới ngày đầu đã không mặc được nữa, trong ngăn kéo chỉ có mấy bộ mà cậu cùng Thường Hựu Châu đi mua lần trước với ít đồ lót, nhét thế nào cũng chẳng đầy được một góc va li.

Thường Hựu Châu không nói gì, sắc mặt thoáng tối lại.

Đường Tảo Tảo nhìn anh như vậy cũng khó chịu theo, thăm nghĩ kiểu người gì thế không biết, đổi lại thân thể không nấu cơm cho người ta ăn nữa thì thôi, giờ còn tỏ thái độ, hừ, ông đây về nhà, giờ đừng hòng ai xía vào chuyện riêng của ông nữa, thích nằm đến lúc nào thì nằm, thích ăn bao nhiêu đồ ăn vặt thì ăn!

Đường Tảo Tảo ở nhà Thường Hựu Châu hai tháng nhưng trong phòng chẳng có mấy đồ của cậu, cậu cũng lười nhét đồng lông gà vỏ tỏi đó vào cho nặng người. Thường Hựu Châu thấy cậu tuyệt không có vẻ gì quyến luyến, mặt mày tức thì lạnh thêm vài độ, không giúp cậu xách đồ cũng không thêm ra tiền.

Đường Tảo Tảo thật ra vốn có chút tiếc nuối, nhưng vừa thấy thái độ của Thường Hựu Châu cậu liền nổi giận, hếch mặt kéo va li đi thẳng không ngoảnh lại lấy một lần, thoát trông vô cùng dứt khoát.

Căn nhà của Đường Tảo Tảo đã hai tháng không có hơi người, vừa bẩn vừa hôi. Cậu kéo rèm cửa ra, ảo não nhìn thăm trạng trong phòng, cái này mà là chỗ cho người ở hả?

Mùi mốc meo xộc lên tận mũi, Đường Tảo Tảo vừa bực vừa nản, hơn nữa cậu lại lười, rốt cục cứ thế ngồi phịch lên va li mà mắng Thường Hựu Châu là đồ vô tình vô nghĩa, trở mặt nhanh như lật giấy.

Đường Tảo Tảo đang mắng đến sắp khóc, điện thoại đột nhiên đổ chuông, là số lạ.

Cậu nhắc máy: “A lô?”

Không có tiếng trả lời, cậu lại “a lô” thêm lần nữa.

Bên kia điện thoại mãi mới hỏi một câu: “Cậu đang làm gì thế?”

Là giọng Thường Hựu Châu, vẫn lãnh đạm như thường.

Vừa nghe tiếng anh, cơn tủi thân trong lòng cậu lại dâng lên cuộn cuộn, sẵn giọng buông một câu “Liên quan gì đến cậu!” rồi cúp máy.

Thường Hựu Châu lúc này đang đứng dưới nhà Đường Tảo Tảo, thấy cậu cúp điện thoại có vẻ vô cùng giận dữ, thăm nghĩ bé lười này thật vô lương tâm, hai tháng qua anh hết nấu cơm giặt bài còn giúp cậu giảm béo, thế mà cậu chẳng chút lưu luyến nói đi là đi, còn khó chịu với anh như ăn thuốc nổ.

Chỉ là khi Thường Hựu Châu lên nhà, đẩy cánh cửa không khóa nhìn bé con Đường Tảo Tảo đáng thương tội nghiệp ngồi trên va li, anh rốt cục không lạnh mặt nổi nữa.

Đường Tảo Tảo ngẩng đầu liền thấy Thường Hựu Châu đứng trước cửa. Anh đi vào nhà, cúi người nhìn cậu: “Lúc đi không phải vui vẻ lắm à, sao giờ lại thăm thương thế?”

Đường Tảo Tảo nghe mà giận sôi gan, quay phắt cái lưng về phía người vừa tới.

Thường Hựu Châu đành nhẹ giọng dỗ dành: “Được rồi, chả biết cậu giận cái gì nữa? Rõ ràng người sốt sáng dọn đồ về nhà là cậu cơ mà?”

Đường Tảo Tảo trừng mắt lườm anh: “Lúc tôi đi cậu không giữ tôi, cũng không tiễn tôi.”

Thường Hựu Châu nhìn thẳng vào mắt cậu, nói: “Tại vì tôi không muốn cậu đi.”

Đường Tảo Tảo kinh ngạc tròn xoe mắt, cả khuôn mặt thoáng cái hồng lên: “Vì sao?”

Thường Hựu Châu: “Nấu nhiều cơm quá, không có ai giải quyết hộ tôi.”

“Vậy nấu ít ít thôi, làm bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, cậu làm nhiều như thế...”

“Nhưng tôi muốn nấu cho cậu ăn.”

Thường Hựu Châu vừa dứt lời, Đường Tảo Tảo hoàn toàn biến thành con tôm luộc đỏ chót, lấp ba lấp bấp nói: “... Nếu thế, thế thì được rồi, từ giờ tôi... ăn hộ cậu.”

Đường Tảo Tảo lại ngoan ngoãn theo Thường Hựu Châu về nhà.

Thường Hựu Châu nhìn cậu xếp quần áo về lại chỗ cũ, vừa làm vừa lải nhải: “Tôi không ăn không ở không của cậu đâu, tôi sẽ trả tiền thuê nhà với tiền cơm.”

Thường Hựu Châu: “... Biết cậu có tiền rồi, cứ giữ lại đi, tôi thích cho cậu ăn không ở không.”

Đường Tảo Tảo nghe anh nói, khoe miệng bất giác kéo đến tận mang tai: “Hử? Có phải cậu muốn yêu đương với tôi không đấy?”

“Hửm?”

Đường Tảo Tảo cố lấy hết dũng khí hỏi một câu lại bị Thường Hựu Châu ném lại cái phản ứng kỳ lạ kia, có chút hụt hẫng tự tiếp lời: “Không là tốt nhất, tôi không phải đồng tính đâu.”

Thường Hựu Châu nhìn cậu bối rối đến tay chân cũng loạn cả lên, chỉ cảm thấy đáng yêu vô cùng. Anh bước tới gần cậu, mặt đối mặt nói: “Tôi cũng không phải.”

Đường Tảo Tảo “à” một tiếng, lại nghe Thường Hựu Châu thêm một câu: “Có điều cậu nói đúng rồi, tôi muốn yêu đương với cậu.”

Máu khắp người Đường Tảo Tảo tức khắc dồn lên mặt. Da cậu vốn rất trắng, mặt hồng một cái thì không thể giấu được, Thường Hựu Châu thấy vậy liền cúi đầu hôn chóc một cái lên đôi môi kia, chỉ chạm nhẹ liền buông ra ngay lập tức.

Đường Tảo Tảo che miệng, trái tim trong lồng ngực nảy lên điên cuồng, rộn ràng đến không biết làm sao cho phải.

Thường Hựu Châu nhìn bộ dạng ngây ngô này, mỉm cười xoa xoa đầu cậu: “Đồ ngốc.”

Chân Đường Tảo Tảo có chút run, cậu đứng không vững nữa, vội chống salon bên cạnh ngồi xuống, ngượng ngùng hỏi: “Sao cậu lại muốn yêu đương với tôi?”

Thường Hựu Châu càng nhìn càng thấy đáng yêu, không nhịn được nhéo nhéo cái má phúng phính kia, hỏi ngược lại: “Cậu nghĩ tại sao?”

“Tôi không biết.”

“Đương nhiên là vì thích cậu.”

“Thích tôi? Sao tôi chẳng cảm nhận được gì cả?”

“Không thích cậu mà ngày nào cũng vất óc suy nghĩ nấu cho cậu món gì, kèm cậu học, quản cậu hay sao?”

“Ấy... Không vui lắm thì phải, cái kiểu thích này tôi từ chối được không?”

“Không được.”

“Biết rồi.”

—

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nguoi-giam-beo-ho-roi>